

En
levende
erfaring
med Gud

Ralf Euerl

En
levende
erfaring
med Gud

Ralf Euerl

Sitat henvisninger, hvis ikke annet er nevnt, er hentet fra:

☐ Bibelen 1978/85, Det Norske Bibelselskap, Bokmål

☐ Ellen G. White

Ellen G. White levde 1827-1915 og forfattet mange skrifter under Guds ledelse. Hun betrakter de som et lite lys som leder til det store lyset, Bibelen.

Bildbevis:

www.wikipedia.com: s. 138

Utgiver:

Sabbatruhe-Advent-Gemeinschaft
Waldstrasse 37
D-57520 Dickendorf
Tyskland

Kontakt i Norge:

Sabbatshvile Adventmenigheten
Annette Reissmann
Drammen
tel. 32 88 58 70
mobil 974 98 449
Internet: www.srac.info

Originalens tittel:

Eine lebendige Erfahrung mit Gott
Text: Ralf Euerl

Firste utgave 2009

**”Bare en formell fromhet
kan ikke frelse noen.
Alle må ha
en dyp og levende erfaring.”**

E.G. White, Maranatha s.97

Innholdsfortegnelse

Istedenfor et langt forord :	11
------------------------------------	----

Hvordan er det med deg?

En lignelse

Livsfarlige illusjoner :	21
--------------------------------	----

La deg ikke lure!

Ikke bare våre øyne lurer oss

Kan man stole på sin fornuft?

Eksemplet av Sauls bedrag

*Hvem kan man da stole på i det
hele tatt?*

Livsfarlige illusjoner

To eller tre veier?	38
---------------------------	----

De to veiene

Et presiserende syn

Den brede veien

Min egen erfaring

Asafs erfaring

*Sønnen som fikk innsikt i siste
øyeblikk*

Kan det være at du lurar deg selv overfor Gud? . . 59

Hvilke forestillinger har du om Gud?

Hvilke forestillinger har du om Jesus?

Hvorfor lurar vi oss selv?

*Hvordan kan jeg bryte denne
onde sirkelen?*

Det man ikke snakker om : 73

Et bannlyst emne

Liv med dybde

*Hvorfor tenke på verdens ende
som ungdom?*

Meningen med livet

Har du mot?

Hva er en realist? 86

Er du en realist?

Hvordan ser det ut i praksis?

Alt eller ingenting

Senere konsekvenser

Bibelen er en bok full av realiteter

Har flertallet alltid rett? 102

Har millioner av fluer rett?

Flertallet i skolen

*Reformatorene var alltid i
mindretall*

Biskopen av Meaux

*Et dobbeltliv – dobbelt me-
ningsløst*

Det finnes en annen virkelighet

Et blikk inn i det usynlige

Tilbudet om en levende erfaring : 122

En levende erfaring

*Hvordan ser en slik levende
erfaring ut?*

En sann historie som lignelse

*Hvordan får jeg en slik levende
erfaring?*

Vennskap med Gud

Kommunikasjon med skaperen : 134

Bli kjent med Gud i bønn

Ta tid til å be

Personlig andakt

*En makeløs innbydelse
Tid til den personlige andakten
Gi aldri opp!
En svært viktig lære*

En nybegynnelse : 158

*Hovedsaken er at jeg løper! Er
det sant?
Er du født på nytt?
En inderlig kjærlighetsforbindelse
Med glad lydighet i hjertet?
Meddelelsesbehov
Speilbilde*

Bare to muligheter : 173

*Det finnes bare to muligheter
Pass på! Høyspenning!
Man kan ikke få begge deler!*

Istedenfor et langt forord

Et særlig kjennetegn på vår tid er at vi lever overfladisk. Den har sjelden vært så utbredt som i dag. Mange mennesker lever uten å søke det som virkelig ligger bak kulissene.

”Vi lever i en tid da mye er overfladisk. Det finnes bare litt stabilitet og karakterfasthet, fordi barnas oppdragelse er overfladisk fra begynnelsen.” E.G. White, *Wie führe ich mein Kind?* s.113.

Denne overfladiske livsførselen er en holdning, som man finner på alle livets områder.

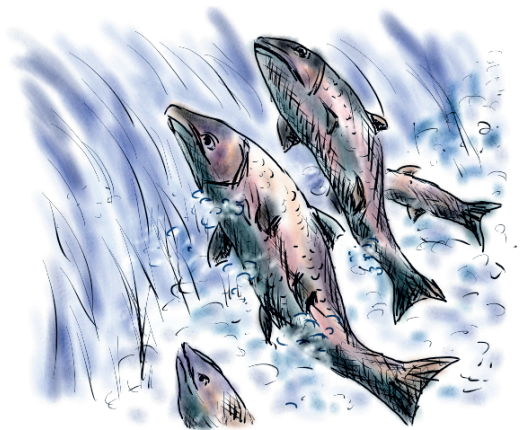
Ola Nordmann må til legen. På veien møter han en nabo og snakker litt med ham. Og hva snakker man mest om når man ikke vil gå i dybden? Naturligvis om været! Hva skulle man ellers snakke om med mennesker som liker å være overfladiske? Det er samtaleemne nummer en og man kan være sikker på at man alltid finner noen man kan klage over været sammen med. På den måten er man helt trendy. Det er det vanlige.

Hos legen setter Ola seg på venterommet og blar i et tidsskrift. Han vil skaffe seg et raskt overblikk over det som skjer i verden. Lese nøye? Ikke nødvendig! Det er nok å lese overskriftene! Dessuten finnes det så mange interessante bilder ... Hva som virkelig skjedde får vel Ola ikke rede på i et slikt ukeblad uansett, men det vil han jo heller ikke. Hovedsaken er at han har hørt litt om det og kan delta i samtalen.

Den forestående behandlingen hos legen er vanligvis bare en rask rutinesak. Også i denne omgang skuffes Ola Nordmann ikke. Legen spør om smertene hans, finner en passende medisin og tar allerede avskjed med et formelt ”god bedring”. Under de nåværende forhold tar legen seg ikke lenger tid til å utforske de virkelige årsakene. Det er slitsomt, og dessuten ubehagelig for pasienten om man må fortelle ham at han må slutte med sine elskede laster. Pasienter ønsker overfladiske diagnoser – og det skal de få.

Slike eller lignende hendelser avspeiler seg daglig: overfladiske tanker og samtaler, overfladiske konklusjoner og råd, overfladiske vurderinger og nyheter. Man er ikke lenger vant til å gå i dybden. Det samme overfladiske som man har i hverdagen hersker også med henblikk på livets mening.

Mange bare eksisterer uten å ha et fast mål i livet. Andre har vel mål, men disse har bare et egoistisk preg og er uten evighetsverdi. Bare spør

Laks svømmer mot strømmen for å nå sitt mål. I kampen for å overvinne stryk og fosser utfører de riktige mesterstykker. Men en død fisk driver med strømmen og blir dermed ført lenger og lenger bort fra sitt opprinnelige mål.

menneskene rundt deg etter deres livsmål. Du vil bli forbauset over hvor overfladiske svarene er!

Når noen gjør en feil og følgene er til skade for ham, da prøver han kanskje å ikke gå i samme fellen en gang til. Men sjelden går en dypere og spør etter prinsippene som ligger bak og som er grunnen til skaden.

Bibelen uttrykker det slik: ”Alle sammen, små og store, søker urett vinning. Profeter og prester farer alle med svik. Lettvint vil de lege skaden i mitt folk når de sier: Fred, fred! - og så er det ingen fred.” *Jeremia 6,13.14*. Med andre ord: Man prøver å berolige med betryggende ord, men man unngår å grave dypere og å gå til bunns i noe .

Det er naturligvis bekvemt å ikke anstrenge seg til dypere tanker. Men man kommer ikke langt på denne måten!

Hvordan er det med deg?

Du kan også innrette deg behagelig og rett og slett følge med strømmen. Du kan drive hen i overfladiskheten av verdens strøm som en død fisk – ja, du kan la deg drive med inntil livets slutt. Da holder presten en overfladisk preken og så begraves du på omtrent to meters dyp – altså ganske overfladisk!

Er du virkelig tilfreds med det?

Vil du fortsatt bare leve, uten å gå til bunns i noe?

Hvis ja, da vil livet ditt være påtagelig tomt og utilfredsstillende.

Eller søker du etter et innholdsrikt, tilfredsstillende liv?

Vil du ha noe mer enn bare et overfladisk liv?

Søker du som svar på dine spørsmål noe mer enn tomme fraser?

Er du lei av å alltid bare bli trøstet og avspist med noen ord, når det dreier seg om den dypere meningen som ligger bak alt?

Hvis ja, da er disse kapitlene skrevet nettopp til deg!

Gi deg tid og gå virkelig til bunns i saken! Ikke vær fornøyd med en ufruktbar overfladiskhet. Bare den som graver dypt, vil finne skatter som er skjult så lenge man bare leter overfladisk.

En lignelse

”I gamle dager var det skikk og bruk at man gjemte sine skatter i jorden. Det var mange tyver og røvere. Og hver gang det kom en ny regent, var det fare for at de rike ville bli ilignet en stor skatt. Dessuten måtte en alltid være forberedt på at landet

kunne bli herjet av fiendtlige plyndringstokter. Derfor prøvde ofte de rike å beholde skattene sine ved å gjemme dem. Og jorden ble regnet som et relativt sikkert skjulested. Men ofte glemte en simpelthen hvor en hadde gjemt tingene. Kanskje eieren døde. Eller han ble skilt fra sine skatter ved fengsling eller landsforvisning. Slik ble den rikdom han hadde gjort så mye for å bevare, prisgitt tilfældigheter. Den tilfalt den første og beste heldige finner. På Kristi tid var det ikke uvanlig at en fant gamle mynter eller smykker av gull og sølv på marker som ikke lenger ble dyrket.” E.G. White, *Ord som lever*, s. 59.

Når man kjenner til dette, kan man forstå hvorfor Jesus en gang fortalte følgende lignelse: ”Himmelriket kan sammenlignes med en skatt som var gjemt i en åker. En mann fant den, dekket den til igjen, og i sin glede gikk han bort og solgte alt han eide, og kjøpte åkeren.” *Matteus* 13,44.

Jesus fortalte om en mann, som fant en slik skatt. Men dessverre tilhørte ikke åkeren ham! Så dekket han til sitt dyrebare funn med jord og besluttet seg for å kjøpe åkeren og å bli skattens rettmessige eier.

Men åkeren var dyrere enn han hadde tenkt. Snart skjønnte han at å kjøpe åkeren ville koste ham alt han eide. Men skatten var verdt det! Så beslut-

tet han å skille seg fra alt han hadde vært så glad i, fordi han hadde funnet noe som var mye, mye bedre. I forhold til skatten mistet hele hans eiendom betydningen, og han var rede til å gi alt, bare for endelig å kunne kjøpe åkeren med skatten.

Slik er det i livet til en sann kristen. Han har funnet en skatt, gjennom den har alt annet som før var veldig viktig for ham, blitt verdiløst. For hvis noen gir slipp på all sin besittelse, da må han se en mye større verdi i det han har funnet.

En slik skatt er en levende, personlig erfaring med Gud! Den som har funnet det, er rede til å gi

opp alt annet, fordi det blir verdiløst for ham sammenlignet med denne skatt.

Jeg har selv opplevd at ting som jeg ikke kunne tenke meg å gi opp noen gang, mistet plutselig verdi for meg, da jeg sammenlignet dem med det som ble tilbudt meg. Da fant jeg ut at Jesus er et levende vesen, som svarer på mine bønner, som løser mine problemer og som forstår meg. Jeg merket at kristendom ikke er noen død formalisme men en daglig ny erfaring, og da begynte jeg å selge alt for

Til ettertanke:

Er du i ditt dagligliv overfladisk eller dypsindig?

Påvirker overfladiskhet i hverdagen din holdning til åndelige ting?

Har du allerede funnet skatten i ditt liv som gjør deg glad og tilfreds, og som du er villig til å gi alt for?

å få tak i denne skatten. Siden den gang har jeg vel opplevd mye, men jeg har aldri angret på dette skritt.

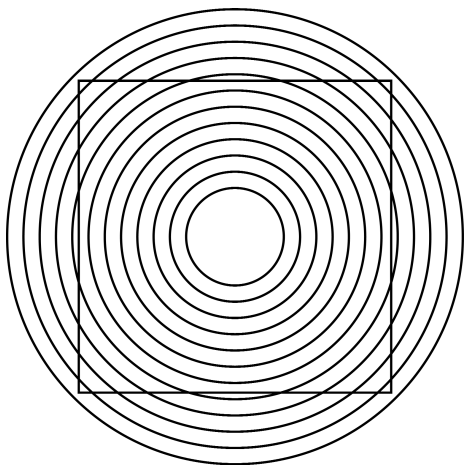
Sann kristendom går faktisk mye dypere enn de fleste tenker. En sann kristen kan ikke være overfladisk. ”Jeg vil ikke en gang vanære

min Mester ved bare å innrømme at en likegyldig, tøysende, ikke-bedende person er en kristen.” E.G. White, Ung i dag, s. 111.

Hensikten med denne boken er å lede deg til en dyp erfaring med Jesus. Det faktum at du har begynt å lese denne boken viser at du lengter etter noe mer enn det kjedelig overfladiskhet kan by. Det viser at du vil gå dypere. Derfor ber jeg deg: Les ikke de følgende kapitler raskt og overfladisk, men tenk nøye over det og ransak ditt liv. Vær ærlig med deg selv, for hvis du lurert deg selv, kan ingen hjelpe deg. Spørsmålene til ettertanke er tilskyndelser til å gå dypere – alene eller i gruppesamtaler.

Sitat:

”Sjelen som elsker Gud reiser seg over tvilens tåke. Den opplever en strålende, stor, dyp og levende erfaring.” E.G.White, *Bibelkommentar*, s. 444.

Synsbedrag

Livsfarlige bedrag

La deg ikke lure!

Kan du stole på at dine øyne, dine ører, din smak samt din luktesans og din følesans formidler de riktige inntrykk av sannheten?

Ta for eksempel våre øyne. Du har sikkert sett synsbedrag som for eksempel det som er avbildet her. Vi synes faktisk at kvadraten bøyer seg innover, selv om trykksverten på det todimensjonale bildet ikke krummer seg en millimeter. Linjene virker å være bøyde selv om de er absolutt rette og parallelle.

Et annet eksempel: Jernbaneskinner synes å løpe sammen over en lang distanse.

Hvordan oppstår et slikt synsbedrag?

Våre øyne er ikke dyktige nok til å treffe avgjørelser. De leverer bare informasjoner til hjernen der de må bli evaluert. Hvis vi dømmer forhastet, da kommer vi lett til falske konklusjoner. Men hvis vår

hjerne ble skolert nok, da kan de grå cellene lagre informasjonen slik at den erkjenner at det dreier seg om et optisk bedrag. Når vi ser et slikt bilde neste gang, da vet vi at for eksempel linjer går parallelle, selv om de ser ut som bøyd på begynnelsen.

Men hver ny situasjon krever at vi treffer en avgjørelse: Tror jeg på det første inntrykket som oppstår i meg og som mine øyne formidler meg, eller dreier det seg igjen om et bedrag?

Hele saken går enda dypere. Ta som eksempel snøen.

Hvilken farge har nyfalt snø?

Nei, det er ikke et dumt spørsmål. De fleste menneskene besvarer det galt!

Nysnø består av mange små fargeløse krystaller. Men hvorfor ser den da ut som hvit?

Solstrålene er sammensatt av lys som har forskjellige farger. De inneholder hele fargespekteret: fra fiolett over blå, grønn, gul til rød. Hvis du bryter lyset ved hjelp av et prisme, kan du til og med se disse fargene. Da får du nemlig de forskjellige skjærene enkeltvis. Når lysbølgene treffer på en gjenstand, blir vanligvis en del absorbert eller suged opp. Resten reflekteres. Disse reflekterte lysbølgene bestemmer fargen som våre øyne sanser.

Når solstråler treffer et område med snø, ser du utallige små stråler som er ensartet fordelt over hele området. Men fordi snøkrystallene reflekterer alt lys uten å holde tilbake en av fargene, fornemmer vi mennesker snøen som hvit, når det reflekterte lyset treffer våre øyne. Alle farger sammen gir nemlig hvitt lys og du har inntrykk av å ha hvit snø fremfor deg.

Hvem sier oss egentlig at noen ting er røde, blå, grønne, gule, svarte osv.?

En fargeblind person har som kjent en helt annen oppfatning. Vi har lært å oppkalle forskjellige fargetoner som den ene eller den andre farge. Men det er alt avhengig av det som man lærer. Hvis man underviser et lite barn som nettopp lærer å snakke, at svart er grønt og grønt er svart, da lærer barnet det slik og vil også gi det videre til andre, hvis det ikke i mellomtiden har lært det riktig.

Kan jeg altså stole på at det som mine øyne sanser som rødt virkelig er rødt? Den ene person synes at "kaki" er heller grønn, mens en annen fornemmer den heller som brun. Med purpur og lilla finnes det meningsforskjell og oransje kaller mange for gul. Hvordan kan du altså med sikkerhet vite, at en fargebetegnelse er riktig? Kanskje du er en av dem som sanser visse farger annerledes?

Ikke bare våre øyne lurer oss

På samme måten som øynene kan lure oss forholder det seg også med våre andre sanseorganer. Hvem tok ikke allerede feil og tenkte at en viss lyd var en helt annen lyd enn det faktisk var?

Jeg husker godt den tiden da jeg gikk med kristne bøker fra hus til hus. En gang kom jeg til en leilighet med en stor entré. Jeg holdt nettopp utkikk etter personen som hadde åpnet døren for meg med den elektriske døråpneren, da en stemme snakket til meg. Jeg var lei meg fordi jeg ikke kunne se et eneste mennesket, så nøye jeg enn kikket. Jeg ble tiltalt en gang til, ikke gjennom en høyttaler, men direkte, tydelig og klart. Da damen i huset ble synlig, forklarte hun meg at hun hadde en Beo, en papegøye som ikke kunne la være å ta denne spøken med nye besøkende. Beos kan nemlig ikke bare lære å snakke språk, men de kan til og med imitere tonefallet og uttrykksmåten så likt, at det høres som en person. Den som hører disse fuglene første gangen – som jeg – blir ufrivillig lurt.

Et annet eksempel er mennesker som lider av tinnitus. De hører ofte støy som ingen unntatt dem

selv kan høre og som man ikke kan måle uten videre med tekniske apparater.

På samme måten kan også våre andre sanser lure og narre oss helt. Du kan sikkert finne mange eksempler som viser, at våre sanseorganer kan lure oss helt.

Kan man stole på sin fornuft?

Hva kan man da stole på, hvis man heller ikke kan tro på sine egne sanser?

Det er utvilsomt et rimelig og viktig spørsmål!

Dersom informasjonen fra mine sanseorganer kan lure meg så mye, kan jeg da ikke bare stole på min fornuft? Det er jo fornuften som vurderer informasjonene og treffer avgjørelser. Kan jeg ikke stole på det?

Det finnes faktisk mange mennesker som setter fornuften øverst og som måler og dømmer alt annet ved hjelp av den. Men er vår fornuft virkelig en pålitelig veiviser?

Under den franske revolusjonen kom det til en motreaksjon mot den mørke middelalderens religion, som hadde blitt redusert til bare formvesen. I århundrer hadde kirken gitt sine undersåtter den

falske sikkerheten at en livløs formalisme kunne redde fra synden. Menneskene hadde blitt lært å anse en ytre prakt som det vesentlige. De hadde søkt forgjeves i denne retning, så lenge at de ikke lenger kunne tåle den indre tomheten. For lenge hadde de opplevd de monotone seremoniene av prestene, og var ikke lenger villige til å la seg lure. Den tilbakeholdte frustrasjonen brøt løs i en virkelig eksplosjon.

Man ville ikke lenger tro på noe, for alle løfter ga ikke noen tilfredsstillelse. Derfor forkastet man ganske resolutt alt som stod i sammenheng med troen. Fornuften skulle innta plassen til denne Gud, som hittil hadde blitt hyllet etter fremstillingene av de geistlige. For å kunngjøre denne beslutningen, satte man en umoralsk kvinne på en trone og kalte henne symbolsk for fornuften som nå skulle herske. Historiekrivere skrev om dette:

”I denne vanvittige situasjonen er en av seremoniene uten sidestykke når det gjelder dårskap og ugudelighet. Nasjonalforsamlingens dører ble åpnet og i spissen for et orkester kom bystyret i høytidelig prosessjon mens de sang en hymne til ære for friheten. Mellom seg hadde de en tilslørt kvinne som de kalte ’fornuftens gudinne’. For fremtiden skulle hun tilbes. Etter at hun var ført frem foran forsamlingen, ble sløret fjernet under utfoldelse av stort seremoniell, og

hun fikk deretter plass til høyre for presidenten. De kjente henne igjen som dansepike ved operaen. Frankrikes nasjonalforsamling hyllet denne personen som den beste representant for den fornuften de tilbad. Denne ugudelige og latterlige komedie ble noe av en motesak, og innsettelsen av 'fornuftens gudinne' ble gjentatt utover landet der folk gjerne ville vise at de var på høyde med revolusjonen." E.G. White, *Mot Historiens Klimaks*, s. 216f.

"Taleren som innledet fornuftstilbedelsen, erklærte: 'Lovgivere! Fanatismen har måttet vike for fornuften. Dens matte øyne kunne ikke tåle det klare lyset. En veldig folkemengde er i dag til stede under disse gotiske hvelvinger som for første gang gir gjenklang av sannheten. Her har det franske folk nå feiret den eneste sanne tilbedelse – tilbedelsen av friheten og fornuften. Her har vi uttalt ønsket om fremgang for republikkens våpen. Her har vi oppgitt livløse guder til fordel for fornuften, den levende statue, naturens mesterverk.'

Da gudinnen ble ført inn i nasjonalforsamlingen, tok taleren henne i hånden og uttalte, idet han henvendte seg til forsamlingen: 'Dødelige! skjelv ikke lenger for den maktesløse torden fra en Gud som frykten deres har skapt. Heretter skal dere ikke anerkjenne noen annen guddom enn fornuften! Her

ser dere det reneste og edleste bilde. Hvis dere må ha noen å tilbe, bør dere bare tilbe slike som denne. ... Knel for frihetens høye senat, fornuftens slør!’

Etter at presidenten hadde omfavnet guddinnen, ble hun plassert i en praktfull vogn og ført forbi en stor menneskemengde til Notre Dame-katedralen for å innta guddommens plass. Der ble hun plassert på høyalteret og hyllet av hele forsamlingen.” Alison ’History of Europe, from the Commencement of the French Revolution in 1789 to the Restoration of the Bourbons in 1815’ bind I, kapittel 10. E.G. White, *Mot Historiens Klimaks*, s. 217f.

Den som vil forvise seg om hva det medførte at fornuften ble satt på øverste plass, kan bare lese historien om den franske revolusjon.¹ Denne tid er kjennetegnet av voldsom blodsutgytelse, landsomfattende utrygghet og moralsk forfall, som er uten sidestykke. Den er sannsynligvis det beste eksempelet på forsøket å sette forstanden eller fornuften på høyeste plass. Man omtaler også denne tid som rasjonalismen.²

1 z.B. E.G.White, *Mot Historiens Klimaks*, kapittel 15 ”Den franske revolusjon – en skrekkens nemesis”

2 ratio (Latin) = fornuften. Appellen til forstand eller fornuft som en kilde av den umiddelbar viten er det sentrale tema i rasjonalismen.

Den gang besto menneskenes problem i det at de trodde, hva de frafalne kirkene forespeilte, var den sanne gudstjenesten. De hadde riktignok rett når de forkastet disse formene, for de kjente jo ikke den riktige Gud! Den som de feilaktig trodde var årsaken til sin elendighet var ikke Bibelens Gud, men guden til de pengegrådige kirkefyrstene.

Den som kjenner historien, ser hvordan en hel nasjon ofret sine økonomiske og kulturelle erobringer fordi de ville innsette fornuften istedenfor Gud som høyeste instans. Derfor enda en gang til spørsmålet: Kan vår fornuft tjene på en tilfredsstillende måte som øverste instans for oss?

Tilbake til eksemplet med snøen. Hvem sier oss egentlig at snøen er hvit: våre øyne eller vår fornuft?

Selvfølgelig vår fornuft. Den er igjen preget av det vi har opplevd og det vi har lært av andre. Vi stoler slett ikke på våre øyne når vi beskriver snøen som hvit eller andre gjenstander som blå, grønne og gule, men på vår fornuft. Og nettopp den kan bedras veldig.

Altså er vår fornuft heller ikke en sikker veiviser. Bibelen er slett ikke så gammeldags når den advarer oss om å ikke stole på vår fornuft:

”Stol på Herren av hele ditt hjerte, og sett ikke lit til ditt vett!” *Ordspråkene* 3,5.

Dermed leder den oss fra et foranderlig menneske til en uforanderlig Gud; fra bedragerske sanser og en fornuft som drar falske konklusjoner til et vesen som ikke tar feil og ikke fører andre på villspor.

Eksemplet på Sauls bedrag

På slutten av sitt liv hadde kong Saul en opplevelse som kan tjene som et eksempel for oss. Saul hadde gått vill på Guds vei og spurte derfor, full av angst og fortvilelse, en annen kilde til råds. Selv om han hadde gitt ordre om å drepe alle spåkvinner og dødsbesvergere, oppsøkte den stolte monark i sin fortvilelse nettopp en slik kvinne. Til sine tjenere sa han: ”Finn meg en kvinne som kan mane fram gjenferd, så vil jeg gå til henne og rådspørre henne.” *1. Samuel 28,7.*

”Kongen fikk vite at en kvinne som hadde en spådomsånd, holdt seg skjult i En-Dor. Denne kvinnen stod i ledtog med djevelen og var under hans kontroll for å utføre hans vilje. Til gjengjeld utførte ondskapens fyrste mirakler og åpenbarte henne hemmelige ting.” E.G.White, *Alfa og Omega*, bind 3, s. 253.

For å unngå at noen kunne gjenkjenne ham, kledde kongen seg ut og gikk i mørkets beskyttelse til En-Dor, der trollkvinnen hadde sitt krypinn. Hun hadde skjult seg der i lang tid. Til tross for hans forkledning kjente hun Israels konge, men Saul beroliget hennes frykt og lovte henne å ikke gjøre fortred mot henne, hvis hun bare kunne hente den avdøde profeten Samuel fra dødsriket for ham.

Etter at hun hadde mumlet noen tryllefloskler, sa hun til Saul som ventet spent: ”Jeg ser en ånd som kommer opp av jorden. ... Det er en gammel mann som kommer opp. Han er kledd i en kappe.’ Da skjønnte Saul at det var Samuel, og han kastet seg ned med ansiktet mot jorden.” *1. Samuel 28,13.14.*

Med hjelp av trollkvinnen ble det et kort ordskifte mellom kongen og den formentlige Samuel, som forutsa Sauls fremtid på en måte som ikke var til å misforstå. Saul var overbevist om at den sanne profeten hadde vist seg. Hans talemåte var slik han kjente den fra før. Til og med kvinnen trodde hun snakket med profeten som hadde kommet til liv igjen. Hans utseende, hans bevegelser, alt var typisk for ham. Men begge personer tok grundig feil. Det var tvert imot en ond engel, som ga seg ut for Samuel.

”Da Saul lengtet etter Samuel, lot Herren ikke Samuel opptre. Han så ingenting. Satan hadde ikke lov til å forstyrre Samuels hvile i graven og å virkelig bringe ham til spåkvinnen i En-Dor. Gud gir Satan ikke makt til å la døde gjenoppstå. Men Satans engler kommer i skikkelsen av avdøde venner, som snakker og handler slik de gjorde, for å kunne gjennomføre hans bedrageri gjennom angivelig døde venner på en bedre måte. Satan kjente Samuel godt. Han visste akkurat hvordan han måtte fremstille ham framfor spåkvinnen i En-Dor og hvordan han kunne forutsi Sauls og hans sønners undergang korrekt.” E.G. White, *Bibelkommentar*, s.100.

Hvem kan man da i det hele tatt stole på?

Hvordan hadde Saul og kvinnen kunnet unngå dette bedraget?

Hvis de hadde holdt seg helt tett til Guds ord, som sier at de døde vet ingenting og har ingen del i det som skjer under solen. Se for eksempel *Forkynneren* 9,5.10. Hvis de hadde trodd på Guds ord, som aldri lyver, mer enn på sine egne sanser og sin fornuft, da ville de ikke ha blitt lurt.

”Er Guds folk så grunnfestet i hans ord at de ikke engang vil tro det de ser og hører?” E.G. White, *Mot Historiens Klimaks*, s. 481.

”Men erfaringen skal lære oss at vi i denne verden bare kan stole på Guds ord.” E.G. White, *Slektenes håp*, s. 80.

”Det dreier seg ikke om følelser; fordi følelser er foranderlig som en sky. Din tro må settes på et fast grunnlag. Guds ord har uendelig mye kraft. Det kan du stole på.” *Ausgewählte Botschaften* I, s. 327.

Guds ord er absolutt pålitelig. Dessuten er det inspirert av et vesen som bare vil vårt beste. Hvorfor skulle vi da ikke stole på det mer enn på oss selv med våre upålitelige sanseinntrykk?

Nettopp det mente Salomon da han sa: ”Stol på Herren av hele ditt hjerte, og sett ikke lit til ditt vett! Tenk på ham hvor du enn ferdes, så gjør han dine stier jevne.” *Ordspråkene* 3,5.6.

Prinsippene som står i hans ord er sanne fordi de kommer fra et vesen som ikke lyver. Denne kjensgjerning skiller Gud og menneskene så mye fra hverandre, at det til og med heter: ”Gud taler sannhet, men hvert menneske er en løgner.” *Romerne* 3,4. Du kan stole absolutt på Guds uttalelser som står i hans ord, til og med mer enn på deg selv.

Det er vel ydmykende for en stolt person når han må innrømme at han ikke kan stole på seg selv og sine evner. Men det er sannheten!

Jeg vil heller innse at jeg ikke kan stole på meg selv, enn å gå døden seiersikkert i møte.

Har også du denne ydmykhet eller er du for stolt til det?

Livsfarlige illusjoner

Jo mer det gjelder, jo verre er følgene av et bedrag. Den som tror for eksempel at han er på den rette veien og bare til slutt legger merke til at det har vært et bedrag, blir veldig skuffet.

En kveld opplevde jeg følgende: Jeg hadde vært på besøk hos en forretningskunde. Det var allerede mørkt da jeg kjørte alene med bilen hjemover. Ruten var relativt ukjent for meg og jeg fulgte bare trafikk-skiltene. Fordi det var en motorvei hadde jeg håpet å komme meg hjem snart. Etter at jeg hadde kjørt en god stund og stedsnavnene syntes å være helt fremmede, stoppet jeg for å finne ut på kartet hvor lenge jeg måtte kjøre og om denne veien i det hele tatt var riktig. Da viste det seg at jeg riktignok hadde funnet den rette motorveien, men at jeg hadde kjørt den motsatte retningen. Hver eneste kilometer som jeg tenkte skulle bringe meg nærmere mitt mål, ledet meg faktisk lengre bort!

Nå dreier det seg i dette eksemplet bare om et materielt mål og om et relativt lite mistak som var fort gjort å korrigere. Men hvordan ser det ut når vi tar feil med henblikk på våre mål i livet?

I ørkenen finnes det luftspeilinger som bare er synsbedrag. En tørst vandrer kan på langt hold se en oase med grønne trær, hvor det i virkeligheten bare finnes het sand. Allerede mange mennesker som var uerfarne gikk vill på grunn av håpet om å finne friskt vann og å komme til den antatte oasen. Etter at det hadde vist seg at alt bare hadde vært et bedrag, fant de ikke igjen sin opprinnelige vei og døde av tørst.

Andre stolte på sine sanseintrykk idet de trodde at isen på vannet lett skulle bære dem. Men de brøt igjennom og druknet eller frøs i hjel som følge av sine sansebedrag.

Atter andre undervurderte temperatur på fjellet eller forventet ikke at farlig uvær kunne komme så fort og mistet livet sitt.

Når barn ser fine, svarte, fristende bær, spiser de dem kanskje fortære enn foreldrene legger merke til det og dør på grunn av forgiftning.

Hvor lett kan ikke den høygiftige slørsopp forveksles med den vanlige marksjampinjong!

Du kjenner sikkert flere eksempler, men disse skal være nok til å vise at slike bedrag eventuelt kan ha dødelige konsekvenser.

Når vi merker til slutt at vårt liv utvikler seg i feil retning, da er frustrasjonen stor og erkjennelsen forferdelig.

Men akkurat slike mennesker blir beskrevet i Bibelen. De trodde alvorlig at de hadde gått den riktige veien, men til slutt sa Jesus til dem: **”Jeg kjenner dere ikke, hvor kommer dere fra? Bort fra meg, alle dere som gjør urett!”** *Lukas 13,27.*

”De sørgeligste ordene som noen gang nådde et menneskeøre, er disse domsordene: ’Jeg har aldri kjent dere.’“ E.G.White, *Ord som lever*, s. 301.

Det finnes en drøm som viste Ellen White bedraget

Sitat:

”Din tro må stå på fast grunn. Guds ord har uendelig mye kraft. Det kan du stole på.”
E.G.White, *Ausgewählte Botschaften I*, s. 27.

mange mennesker
befinner seg i. Jeg
anbefaler deg å beskjefte deg med
det rette for at du
skal unngå å være
med blant dem som
blir lurt.

To eller tre veier?

De to veiene

Du kjenner sikkert lignelsen om de to veiene som Jesus sammenligner vår livsvei med. Se *Matteus 7,13-14*. En av de to er smal og bukter seg

Sitat:

”Man kan bare komme til himmelen ved å gå gjennom den trange porten. Veien til helvete er bred, og porten er vid nok for alle dem som velger denne veien. Porten til livet er smal, og veien er trang, og det er bare noen få som finner den.” *Matteus 7,13-14*.

bratt oppover, den andre er bred og leder stadig lengre nedover. Den som fort slår seg til tåls tenker at det derfor bare finnes to grupper av mennesker som går på disse to veiene.

En dag drømte Ellen White om disse to veiene. Det som var forbausende, var at hun ikke bare så to

grupper – som man kunne ha forventet – men tre grupper som gikk der. Men la oss ta det ene etter det andre. Først beskrev hun dem som går på den smale veien:

”De som går på den trange veien, snakker om den glede og lykke de skal nå ved avslutningen av reisen. Ansiktstrekkene deres er ofte bedrøvet, men stråler likevel ofte av en salig og hellig glede. De kler seg ikke på samme måte som flokken på den brede veien, snakker ikke som dem og oppfører seg heller ikke slik. Det er stilt opp et mønster for dem. En sorgens mann som var kjent med smerter, har åpnet denne veien for dem og gått på den selv. Hans etterfølgere ser fotsporene hans og finner trøst og oppmuntring. Han gikk trygt igjennom, og det kan også de dersom de følger i hans fotspor.” E.G. White, *Veiledning for menigheten* 1, s. 28.

Som neste ble det vist henne de som hadde valgt den motsatte, brede veien:

”På den brede veien er alle opptatt av sin egen person, sine klær og gledene på veien. De gir seg uhemmet over til lystighet og munterhet og tenker ikke på avslutningen av reisen, på den sikre ødeleggelsen ved veiens ende. Hver dag nærmer de seg ødeleggelsen, men de haster likevel blindt av sted fortore og fortore. Å, hvor fryktelig det var

for meg å se dette!” E.G. White, *Veiledning for menigheten* 1, s. 28.

Så leser vi om den tredje gruppen som særlig interesserer oss:

”Blant dem som gikk på den brede veien, så jeg mange som disse ordene var skrevet på: ’Død for verden. Alle tings ende er nær, vær også dere beredt!’ De så nøyaktig ut som alle de forferdelige menneskene omkring dem med unntak av en skygge av tristhet som jeg la merke til i deres ansikter. De førte nøyaktig den samme samtalen som de lystige og tankeløse omkring dem førte. Men av og til pekte de med stor tilfredshet på det som sto skrevet på klærne deres og oppfordret andre til å få det samme skrevet på deres klær. De var på den brede veien, men bekjente seg likevel til å være blant dem som gikk på den trange veien. De som var omkring dem, sa: ’Det er ingen forskjell mellom oss. Vi er like. Vi kler oss, snakker og oppfører oss likt.’” *Veiledning for menigheten* 1, s. 29.

Hvilke mennesker er det?

Først henvises vi til teksten som de bærer. Dette kan minne oss om demonstranter som har skrevet årsaken til deres misnøye på transparenter som de holder opp med stenger eller lignende, eller som de henger på seg rundt magen og ryggen. Dermed sier

de at den offentlige oppfatningen deres kan enhver lese. På skiltet til denne tredje gruppe står klart leselig:

”Død for verden. Slutten er nær. Vær også dere beredt!”

Av og til peker de alvorlig på denne påskrift. Det synes å koste dem overvinnelse fordi de frykter spotten fra medmenneskene. Men hver gang de har overvunnet seg til å ”gi et vitnesbyrd” gir det dem stor tilfredsstillelse. De ”lider” ja for Kristi skyld.

Men at de peker på sin påskrift synes ikke å gjøre mye inntrykk på kolleger, fordi de understreker at

de ikke ser noen vesentlig forskjell mellom seg selv og dem som bærer den sannsynligvis kristne plakaten.

”De så nøyaktig ut som alle de forferdelige menneskene omkring dem ... De førte nøyaktig den samme samtalen som de lystige og tankeløse omkring dem førte. ... ’Det er ingen forskjell mellom oss. Vi er like. Vi kler oss, snakker og oppfører oss likt.’” E.G. White, *Veiledning for menigheten* 1, s. 29.

På hvilken av de to veiene befinner disse forunderlige mennesker seg nå?

Helt entydig på den brede veien!

At de innbiller seg å være på den trange veien er en annen ting. Ikke deres forestillinger men faktene teller – og de sier at de går på den brede veien.

Men de selv påstår at de er på den trange veien og at de lider for Kristi skyld spott og spe fra sine medmennesker. De henviser til sine gode gjerninger for å påpeke overfor de andre at det er nødvendig å nytte den gjenstående tid og å gjøre seg rede.

Her har vi altså å gjøre med en underlig gruppe:

De er svært religiøse, de mener å være på den rette veien i tjeneste for Kristus, mens de i virkeligheten er på den brede vei og skiller seg nesten ikke fra sine medmennesker.

Unnskyld at jeg nå stiller deg helt åpent et nærgående spørsmål: Kan det være at også du tilhører denne gruppe?

Vi så allerede hvor lett man kan ta feil. Du tror helt sikkert at du går på den rette veien og er absolutt overbevist om at det er den smale veien oppover. Dine medmenneskers spott synes å bekrefte det fordi dine kamerater bare gjør narr av deg eller hånler av deg med forakt.

Men er deres reaksjon tilstrekkelig for å bevise at du selv er på den rette veien?

Lignelsen viser tydelig at det kan være helt motsatt!

Et presiserende syn

Vi vil betrakte de to veiene og menneskene på veiene litt mer nøye og fundere dypere fordi et overfladisk syn leder til falske resultater.

” Men man må ikke av dette trekke den slutning at veien oppover er vanskelig, og at den som fører nedover er lett.” E.G. White, *I Naturens Tempel*, s. 138.

Men et øyeblikk, hva står her?

Det er feil å tro at veien oppover er vanskeligere og veien nedover er lettere? Er det ikke en trykkfeil?

Veien som slyngrer seg oppover er jo mye, mye mer slitsom enn den som leder ned, ikke sant? Man må jo stadig overvinne seg selv, må kjempe mot egne ønsker og avstå fra så mye! Man har ikke lov til å gjøre det man egentlig vil og må likevel prøve å gjøre det som er riktig. Om ikke det er slitsomt og vanskelig ...

Og her står virkelig: Veien opp er den som er lettest!

Ser du hvor lett man kan ta feil? De som tror slik, tilhører den tredje gruppen som sleper seg fram med sine tunge plakater på den veien som synes å være så tung.

Den som tenker slik, har aldri opplevd gleden som den sanne kristendom innebærer! Nei, den smale veien Jesus anbefaler oss å ta, er helt annerledes. En inspirert skribent har en gang uttrykt det slik:

”Rettferdiges sti er som morgenens lysskjær, det vokser til det blir høylys dag.” Ordspråkene 4,18.

Men hvordan sammenlignes så veien til sann kristen?

Med den første delen av dagen til middagstiden. Tidsperioden deretter, når solen allerede går ned, er ikke lenger inkludert i sammenligningen. Hvorfor ikke? Fordi livet til et menneske som står i en

levende kontakt med Jesus ikke går ned men opp, fordi det ikke blir verre men bedre, fordi han ikke blir tristere men gladere.

”Tro ikke et øyeblikk at religionen vil gjøre deg trist og mørk og stenge veien til lykke. Kristi religion hverken utsletter eller svekker en eneste evne. På ingen måte vil den hindre deg i å nyte en virkelig lykke. Den er ikke beregnet på å skulle svekke dine interesser i livet eller å gjøre deg likegyldig overfor de kravene som venner og samfunnet stiller. Den kler ikke livet i sekkestrie, den lar seg ikke uttrykke i dype sukk og klager. Nei, nei! De som i alt gjør Gud til den første, den siste og den beste, er de lykkeligste menneskene i verden. Smil og solskinn viker ikke fra deres ansikter.

La oss aldri tape den kjensgjerning av syne at Jesus er en kilde til glede. Han har ikke behag i menneskenes elendighet, men vil gjerne se dem lykkelige. Kristne har mange kilder til glede.” E.G. White, *Ung i dag*, s. 31f

Er det virkelig sant?

Kan man forvente at et liv med Jesus er noe deilig?

Bare tenk deg du er forelsket og din sympati blir også beredvillig besvart. Måtte du da tvinge deg til å være sammen med denne person? Ville du finne det trist å være i hans nærhet?

Slik er det også åndelig. Bibelen sier at Jesus er menighetens brudgom. Det skal være et av de gladeste øyeblikk i livet ditt når du kan være i tett samfunn med ham.

”Vi bør aldri gi verden det uriktige inntrykk at de kristne er tungsindige og ulykkelige mennesker. Hvis vi har blikket festet på Jesus, vil vi se en medlidende frelser, og vi vil motta lys fra ham. Overalt hvor hans Ånd rår, der bor freden. Der vil det også være glede, for der rår det en stille og hellig tillit til Gud.” E.G. White, *Slektenes håp*, s. 105.

Sitat:

”De som i alt gjør Gud til den første, den siste og den beste, er de lykkeligste menneskene i verden.”

E.G.White, Ung i dag, s. 31.

Vet du hvordan Jesus begynte sitt offentlige arbeide på denne jord?

Han begynte idet han bidro til at en glad bryllupsfest ble vellykket. Det var ingen tilfeldighet. Med det ville han vise at han kom for å berike livet til menneskene og ikke ta noe fra dem.

Han ville gjøre oss gladere, ikke ulykkelige.

Ellen White fortsetter med å beskrive den smale veien på følgende måte:

”Langs hele den bratte veien som leder opp til evig liv, finnes det kilder til glede og forfriskning

for den trette vandrer. De som vandrer på visdommens veier, er glade selv i trengselen, for han som de elsker, vandrer usynlig sammen med dem. For hvert skritt oppover merker de mer tydelig hans hånd som leder dem, og for hvert skritt blir stien klarere opplyst av strålene fra hans herlighet. Deres lovsang tiltar i styrke, for endelig å blande seg med englenes sang foran Guds trone.” E.G. White, *I Naturens Tempel*, s. 139.

Denne beskrivelse lyder så fin at man kunne tenke den er urealistisk, men den stemmer akkurat overens med den bibelske sammenligning av den oppadgående solen. Dersom du har en levende erfaring med ham som vet best hva som er bra for deg, da kan du forvente med rette at det går oppad og fremad med deg.

Den brede veien

Du skulle enda engang ta en titt på den brede vei slik Gud beskriver den gjennom hans redskap.

”Langs hele den veien som fører til døden, er det lidelse og straff, sorger og skuffelser, og det er stadig advarsler mot å fortsette. Gud har i sin kjærlighet gjort det vanskelig for de likeglade og gjenstridige å ødelegge seg selv. Riktignok ser Satans

vei tiltrekkende ut, men det er bare et bedrag. På syndens vei er det bitter anger og nagende bekymring. Vi tror kanskje at det må være behagelig å følge de stolte og de ærgjerrige på deres vei, men ved enden av veien er det smerte og redsel. Egenkjærlige planer kan gi store løfter og forespeile oss en festlig tid, men vi vil finne at lykken er falsk og vårt lodd bittert når vi bygger på egenkjærligheten. Porten til veien som fører nedover, kan smykkes med blomster, men den er full av torner. Det håpets lys som skinner ved inngangen til veien, forvandles til et fortvilelsens mørke, og det menneske som følger denne veien, stiger ned i den evige natts mørke.” E.G. White, *I Naturens Tempel*, s. 138.

Med egne ord heter det:

Gjennom Satans bedrag får man for en kort tid inntrykk av at syndens konsekvenser er trivelig. Men den angivelige glede varer ikke lenge. Snart viser det seg å være en såpeboble som fanger oss i en lett idyll, men som brister når vi vil få tak i den.

I det forrige kapitlet snakket vi om eksemplet på et synsbedrag – mange som var dødstørste har allerede opplevd dette luftspeilet i ørkenen, som lurte sansene så de trodde det reddende vannet var i nærheten.

Men synsbedrag fins ikke bare i ørkenen. Hvilken bilist har ikke lagt merke til ”vannpyttene” som oppstår på varme sommerdager på en liten avstand mitt på veien? De er ikke noe annet enn de berømte ”oasene i ørkenen” og beror på det samme prinsippet av luftspeiling: En lysstråle blir bøyd når den stråler gjennom forskjellige tykke luftlag. I tilfellet med ”den våte veien” blir det laveste luftlaget oppvarmet så mye at himmelen gjenspeiles. Våre øyne lurer oss slik at vi ser vann selv om det faktisk er helt tørt.

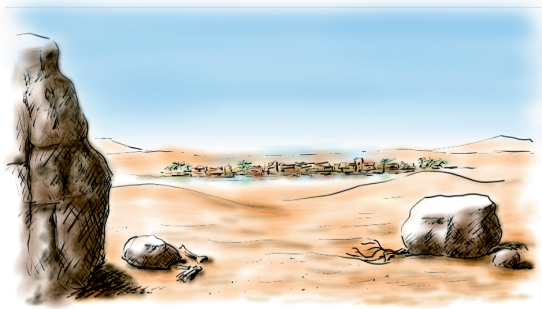
Slike bedrag finnes det også i religionen, og Satan er en mester i å vise oss den ene illusjon etter den andre. Den som tror at den brede veien er fin, tilfredsstillende og oppløftende, faller på et synsbedrag.

Du må ikke misforstå meg. Ingen vil si at den brede veien ikke kortvarig kan være tilfredsstillende. For en kort tid blir følelsene stimulert og det leder til en viss følelse av lykke. Men den brister fort lik en såpeboble og etterpå er du enda mer misfornøyd enn før.

Dette vil Gud bevare oss fra. Han vil ikke at vi kaster bort våre krefter på noe som skuffer oss til slutt. Derfor spør han:

”Hvorfor bruker dere penger på det som ikke er brød, og lønnen for deres arbeid til slikt som ikke

metter? Hør, ja bare hør på meg, så skal dere få spise det som godt er, og fryde dere over gode retter.” *Jesaja 55,2.*

Et synsbedrag har allerede kostet livet til tørstende, fordi det forspeilet dem, at det fantes vann der det bare var sand og tørke.

Min egen erfaring

For å være helt ærlig: Bedrag er noe veldig fristende. Jeg selv har også falt for det. Jeg fikk for eksempel tilbud om å kjøpe en elektrisk høvel for en pris som lå langt under det man vanligvis må betale.

I prospektet så det så fristende ut at jeg skulle ønske jeg kunne holde redskapet i hånden med en gang. Om man leser slike beskrivelser og ser de fargerike bildene, får man inntrykk av at alle som produserer merkeprodukter bare prøver å lure oss for penger.

Så bestilte jeg maskinen og pakket den ut da den kom, full av nysgjerrig forventning, og var glad for å ha gjort en bra fangst. Men skuffelsen var stor! Finjusteringen og høvelens flate var så ustabil at jeg ble forferdet. Med et slikt billigredskap kan jeg aldri få de gode resultatene som jeg ville ha!

Desillusjonert begynte jeg å pakke høvelmaskinen inn igjen for å sende den tilbake. Jeg ergret meg over at jeg hadde mistet så mye tid med alt dette. "Egentlig burde jeg ha visst det," tenkte jeg, "på et slikt billigitilbud ..."

For å være helt ærlig kunne jeg ikke forestille meg at en maskin, som skulle være så bra etter beskrivelsen, kunne være så billig. Jeg narret meg selv fullstendig.

Akkurat samme metode bruker Satan med stor suksess til og med i dag. Han selger den brede veien som "kjempeflott" og samtidig "kjempebillig". Dermed bringer han to ting sammen som ikke kan opp-tre på samme tid fordi de utelukker hverandre. Men de fleste mennesker faller for det, bare fordi

noen illusjoner langs den brede veien ser så fristende ut, slik de fargerike bildene i hvert prospekt. Følger man veien videre, kommer snart den ene skuffelsen etter den andre.

Asafs erfaring

Her er det passende å betrakte Asafs erfaring som han beskriver i salme 73. For en kort tid lot han seg lure av Satan og falt for hans synsbedrag. Den store bedrager forespeilet ham at de ugudelige hadde det bedre enn de gudfryktige.

Det beste er å la ham fortelle selv:

”Men jeg var nær ved å snuble, mine føtter holdt på å gli ut. For jeg ble harm med de hovmodige, jeg så at det gikk de ugudelige vel.” *Salme 73,2.3.*

Men hvor så han det?

I Satans illusjon så det ut som om disse menneskene hadde alt man trenger i livet og var glade og tilfreds med det.

”For de er fri for lidelser inntil sin død, og deres styrke er vel ved makt. De kjenner ikke til nød som andre folk, og de blir ikke plaget som andre mennesker.” *Salme 73,4.5.*

Når man er ærlig, er et slikt utsagn til og med urealistisk. Ikke alle ugudelige er uten plager,

friske og velernærte. Det stemmer heller ikke at de ikke må anstrenge seg og ikke blir rammet. Slikt kan man bare si når man blir fullstendig lurt av Sattans fargerike ”prospekter”.

Etter at Asaf snakket litt mer om de ugudeliges levemåte avslutter han sin beskrivelse med ordene: ”Ja, slik er de ugudelige som alltid er trygge og øker sin rikdom.” *Salme 73,12.*

Så vender han blikket mot sin egen situasjon og sier full av beklagelse: ”Forgjeves har jeg holdt hjertet rent og vasket mine hender til tegn på uskyld. Enda ble jeg plaget hele dagen, hver morgen ble jeg tuktet. Hadde jeg sagt: ”Slik vil jeg tale”, da hadde jeg sveket dine sønners ætt. Så grublet jeg for å skjønne dette; det var pinefullt for meg.” *Salme 73,13-16.*

Stakkars Asaf! Det låter som en skuffet vandrer i ørkenen, som falt på en luftspeiling.

Men salmen slutter ikke her. Den beskriver også utveien som Asaf fant for å komme ut av denne situasjonen. Da han kom til et visst punkt forandret saken seg med en gang: ”... til jeg gikk inn i Guds helligdom; da skjønte jeg hvordan det går dem til slutt.” *Salme 73,17.*

Plutselig lettet tåken som lå rundt hans forståelse og han så virkeligheten klarere. Ordene han

bruker for å beskrive de ugudelige, viser at han nå ser saken i det rette lys.

”Ja, du fører dem ut på glatte veier, du lar dem falle og gå til grunne. Å, hvor brått de går til grunne, de blir revet bort og ender i redsel. Likesom vi forakter en drøm når vi våkner om morgenen, slik ringeakter du synet av dem når du reiser deg, Herre. ... Se, de som holder seg borte fra deg, går til grunne, du gjør ende på alle som er utro mot deg.” *Salme 73,18-20.27.*

Til og med Asaf lar seg altså lure. Heldigvis kunne han fremdeles finne den rette veien. Men hans erfaring viser hvor fort man kan falle for en luftspeiling.

Sønnen som fikk innsikt i siste øyeblikk

En annen lignelse som Jesus en gang fortalte har samme lære: ”Og han sa: En mann hadde to sønner. Og den yngste av dem sa til faren: Far, gi meg den delen av boet som faller på meg! Han delte da formuen mellom dem. Ikke mange dager senere samlet den yngste sammen alt sitt og drog til et land langt borte.” *Lukas 15,11-13.*

Denne sønnen var lei av å stå under sin far. Han følte seg kuert og ufri. Han syntes han var gammel

nok til å bryte disse bånd. Han stod på sin rett og dro ut i det som formodentlig var store friheten. Endelig kunne han leve etter sine egne forestillinger og følelser. Han kunne gjøre alt han likte og lengtet etter. Og nettopp det gjorde han. Han nøt livet uten grenser – i hvert fall til omstendighetene tvang ham til å betenke seg.

”Ikke mange dager etter solgte den yngste sønnen alt sitt og drog til et land langt borte. Der sløste han bort alle pengene i et vilt liv. Men da han hadde satt alt over styr, kom en svær hungersnød over landet, og han begynte å lide nød. Han gikk da og tok arbeid hos en mann der i landet, og mannen sendte ham ut på markene for å gjete svin. Han ønsket bare å få mette seg med de belgene som grisene åt, for ingen gav ham noe.” *Lukas 15, 13-16.*

Snart var hans penger brukt opp og det viste seg at hans ”venner” bare var venner så lenge de hadde en fordel. Men når han kom i nød, lot de ham alle i stikken.

Da satt han alene blant grisene! Det var den eneste jobben han kunne finne i denne tiden med høy arbeidsløshet – det var fortsatt det beste av det verste.

”Da kom han til seg selv og sa: ”Alle arbeidsfolkene hjemme hos min far har mat i overflod, mens jeg går her og sulter i hjel!” *Lukas 15, 17.*

Hva betyr det: ”Han kom til seg selv ...”?

Guds ånd kunne fjerne synsbedraget og sønnen så situasjonen slik den virkelig var. Illusjonen som forspeilte ham et liv uten sorg, brast som en fargerik såpeboble og ble til intet. Nå satt han der uten en eneste øre i lomma og tenkte på hvordan alt virkelig hadde gått uten å gjøre det bedre. Plutselig kunne han ikke lenger forstå at han kunne ha vært så dum å rømme hjemmefra. Satans fristelse virket ikke lenger tiltrekkende på ham. Livets omstendigheter ledet ham til å overveie dypere. Guds ånd kunne virke på ham, og han så hele situasjonen i et nytt lys.

”I sin urolige ungdom hadde den bortkomne sønnen sett på faren som en stiv og streng herre. Hvor fullstendig annerledes oppfatningen av ham nå hadde blitt! Slik er det også med dem som er blitt ført bak lyset av Satan. De ser på Gud som en hard og fordringsfull herre. De ser i ham en som bare er på utkikk etter en anledning til å anklage og fordømme, en som er uvillig til å ta imot synderen så lenge det overhodet finnes noen lovlig unnskyldning for å nekte å hjelpe ham. Hans lov betrakter de som en klamp om foten, en regelrett hindring for menneskelig lykke, en trykkende byrde som de er glade for å slippe unna. Men den som har fått

øyene åpnet for Kristi kjærlighet, vil se på Gud som en person full av barmhjertighet. Han fortøner seg altså slett ikke som et tyrannisk, ubøyelig vesen, men som en far, full av lengsel etter å ta sin angrende sønn i armene. Synderen vil da utbryte som det er skrevet i salmen: 'Som en far er barmhjertig mot sine barn, slik forbarmer Herren seg over dem som frykter ham.'" E.G.White, *Ord som lever*, s. 141.

Sauls erfaring med trollkvinnen i Endor er ikke bare en historisk begivenhet, men har også en symbolsk betydning for oss. Også vi ble lurt av Satan

slik Saul ble. Mange mennesker tror det er liv selv om Guds ord sier helt tydelig at det er døden. Vi tror vi kan hente viktig informasjon og vinne noe som er vesentlig for vårt liv på et sted hvor Gud tydelig advarte oss. Han vil jo bare bevare oss mot de negative følgene!

Når vi er på Satans området, tror våre lurte sanser at den store bedragers medarbeidere har rett. Hvis vi ikke holder oss tett til Guds ord, kommer vi til å bli styrtet ut i en håpløs slutt slik det gikk med Saul.

Vi vet ikke om noen av de villfarne på den brede veien skjønnte sine feilgrep, men om Asaf og den bortkomne sønnen berettes det at de forstod at det var et synsbedrag. De ble riktignok meget skuffet, men det hjalp dem endelig å finne den rette vei.

Nå ser vi ikke lenger på historien, men til tiden i dag. Kunne det være at også du har et feil bilde av Gud?

Kan det være at du lur deg selv overfor Gud?

Hvilke forestillinger har du om Gud?

Når vi tror at Gud er en gammel mann med et langt, hvitt skjegg som har gammeldagse meninger om livet som ikke lenger passer for oss i dag, da har vi ikke tillit til at han kunne gi oss gode råd som er en virkelig hjelp i dag.

Skaperen selv forteller oss om rett og galt og det som fører til sann lykke. Han kan vi stole på. Han lyver ikke for oss. Han har jo skapt oss, ønsker vårt beste og gir oss råd gjennom sitt ord for å advare oss mot de dårlige konsekvensene for oss selv og våre medmennesker. Han vil gjøre det mulig for oss å gjøre det beste med livet vårt.

Får jeg lov til å spørre deg: Hvilken forestilling har du om Gud?

Ta gjerne noen minutters tid og overvei nøye hvordan du kan uttrykke din forestilling om Gud.

Jeg mener selvfølgelig ikke hans ytre figur, men hans karakter.

Tror du at han vil ta noe vekk fra deg gjennom sine forbud?

Tror du at du går glipp av noe som er herlig når du holder deg til hans anvisninger?

Tror du at hans bud innskrenker din lykke?

Hvis du fortsatt har en slik forestilling et eller annet sted i hodet ditt – selv om den er helt liten – da lever du på en løgn og tar grundig feil.

Jeg husker fortsatt godt når jeg var sammen med en gruppe ungdommer som diskuterte hva man har lov til og hva man ikke har lov til å gjøre på sabbaten. Men så lenge man stiller et slikt spørsmål, har man enda ikke forstått hensikten med sabbaten! Man har et galt bilde og tror Gud vil straffe oss på den måten at vi en hel dag må gjøre ting vi ikke finner glede i.

Eller kjenner du spørsmålene som skolekamerater gjerne stiller: "Har dere lov til å gjøre det eller det ... i deres menighet?" Man ser i Gud en som først og fremst forbyr alt hva han personlig ikke liker, selv om hans åndelige barn ville ha glede av det. Slike spørsmål oppstår fordi deres klassekamerater overfører sitt eget bilde av Gud på andre.

Men hvor fjernt er ikke slike tanker fra virkeligheten!

”Alt i naturen vitner om Guds faderlige omsorg og hans ønske om å gjøre sine barn lykkelige. Han har ikke gitt forbud og påbud bare for å vise sin myndighet. Han har sine barns ve og vel i tankene med alt han gjør. Han forlanger ikke at de skal gi avkall på noe som det ville ha vært bedre for dem å beholde.” E.G. White, *Alfa og Omega* bind 2, s. 184.

”Vi blir aldri bedt om å gi et virkelig offer for Guds skyld. Det er mange ting han ber oss om å gi avkall på for hans skyld, men når vi gjør det, gir vi bare fra oss slikt som kan hindre oss på veien til himmelen.” E.G. White, *Helse og livsglede*, s. 361.

På grunn av vårt ubeskrivelig feil bilde av Guds karakter, drar vi ofte falske konklusjoner. Den som tror at Gud ville ta noe bra vekk fra menneskene eller nekte dem noe, tenker helt galt.

Tvert imot. Alt hva Gud gjør, tjener til å gjøre oss lykkelige. Han ønsker at vi skal leve et meningsfylt liv og han gjør alt som står i hans makt for å gjøre det mulig.

”Jeg vil glede meg over dem og gjøre vel mot dem. Av hele mitt hjerte og hele min sjel vil jeg trofast sørge for at de slår rot her i landet.” *Jeremia 32,41.*

Problemet er at det finnes en motspiller, noen som mer enn noe annet liker å spre løgn om Gud rundt omkring.

”Dere har djevelen til far, og dere vil gjøre det deres far ønsker. Han har vært en morder fra begynnelsen og står ikke i sannheten; det finnes ikke sannhet i ham. Når han lyver, taler han ut fra sitt eget, for han er en løgner og løgnens far.” *Johannes* 8,44.

Satan fremstiller hensikten vår skaper har med oss i feil lys og forfører oss med sine løgner til å betrakte Gud med mistro, han som elsker oss med uendelig kjærlighet. På gresk kalles dette vesen ”Diabolos”, som betyr ”den som skaper virvar”. Han skaper virkelig full forvirring. ”Godt” kaller han ”dårlig” og ”ukontrollert herredømme av følelsene” kaller han ”frihet”. Det som ødelegger oss sakte men sikkert, kaller han ”attråverdig” og det som virkelig kunne hjelpe oss, kaller han ”farlig” eller ”dumhet”.

Det verste er: De fleste mennesker tror på hans løgner!

”Satan prøver hele tiden å bedra menneskene og få dem til å kalle synd for rettvishet og rettvishet for synd.” E.G. White, *Mot historiens klimaks*, s. 149.

Han er ikke alene i sitt arbeid med å bedra menneskene; han har mange allierte og hjelpere. De som bærer plakater på den brede veien, er også blant dem! Blant sine medmennesker er de kjent som gode "kristne". Ofte pekte de på ordene på plakatene sine og oppfordret de andre til å bære samme skrift. De observeres med interesse av de andre på den brede veien.

Når de sleper seg langs veien med et trist ansikt og nesten ikke kan holde tilbake sukk, får de som observerer det, inntrykk av at kristenlivet består av bitter fornektelse og tunge anstrengelser for å overvinne sine egne ønsker. De tror faktisk at kristne er mennesker uten glede, som selv tok på seg byrden for ikke lenger å nyte noe deilig og som synes det er en dyd å gjøre akkurat det som står egne ønsker imot.

"De kristne som fyller sitt sinn med tristhet og mørke, og som knurrer og klager, viser andre et falskt bilde av Gud og av kristenlivet. De gir det inntrykk at Gud ikke finner behag i at hans barn er glade, og bærer falskt vitnesbyrd om vår himmelske Far." E.G. White, *Veien til Kristus*, s. 138.

"Satan jubler når det lykkes ham å gjøre Guds barn motløse og å lede dem til tvil. Det fryder ham å se at vi har mistillit til Gud og tviler på hans vil-

lighet og hans makt til å frelse oss. Han gleder seg når vi har følelsen av at Herren vil oss vondt med den måten han leder oss på. Den onde arbeider utrettelig for å få oss til å tro at Herren er blottet for medfølelse og omsorg. Han forvansker sannheten og fyller vår fantasi med feilaktige forestillinger om Gud. Og i stedet for å dvele ved sannheten om vår himmelske Far, fester vi altfor ofte tanken ved Satans vrang fremstillinger og vanhelliger Gud ved vår mistillit og klage. Djevelen ønsker hele tiden å gjøre kristenlivet til et liv i mørke. Han ønsker at det skal virke møysommelig og vanskelig. Og når en kristen i sitt eget liv legger for dagen et slikt syn på kristendommen, støtter han ved sin vantro denne usannhet fra den ondes side.” E.G. White, *Veien til Kristus*, s. 138.

Den tredje gruppe som vandrer på den brede veien, tjener altså Satans hensikt utmerket. Med dem har han dyktige hjelpere for sine bedrageriske mål.

Hvilke forestillinger har du om Jesus?

Også med dette spørsmål handler det ikke om utseendet, men om karakteren. Vår forestilling om

Jesus påvirker vårt liv. Hvor mange falske forestillinger om Jesus fins det ikke!

”Mange har en feilaktig forestilling om Kristi liv og karakter. De mener at han var blottet for varme og solskinn, at han var streng, hard og uten glede. I mange tilfeller blir hele ens kristenliv farget av dette mørke syn.

Det blir ofte sagt at Jesus gråt, men at man aldri hører om at han smilte.” E.G. White, *Veien til Kristus*, s. 144.

Det stemmer at Jesus var en smertenens mann slik det beskrives i Det gamle testamente. ”Han var ringaktet, forlatt av mennesker, en smertenens mann, vel kjent med sykdom.” *Jesaja 53,3*. Men da kan man lett komme til feil konklusjon.

”Vår frelser var dypt alvorlig og oppriktig, men aldri trist eller gretten. De som etterligner ham, vil være ivrige og nidkjære, og de vil ha en dyp følelse av personlig ansvar. Lettsindighet vil bli undertrykt. Det vil ikke være noen støyende lystighet, ingen grov spøk, for Jesu religion gir oss fred som elven. Den kveler ikke gledens lys og legger ikke hånd på vår vennlighet. Heller ikke kaster den en skygge over det strålende, smilende ansikt. Kristus kom ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene, og når hans kjærlighet hersker i våre

hjerter, vil vi følge hans eksempel.” E.G.White, *Veien til Kristus*, s. 145.1.

Så finner vi også i Jesu liv det faktum at sann religion ikke gjør oss trist og gretten, men tvert imot gir den oss en dyp fred og en positiv munterhet. La deg derfor ikke lure. Hver gang en anskuelse er i strid med Guds ord, kan den ikke være riktig – selv om alle menneskene på den brede vei tror på det uten forbehold.

Sitat:

”Overalt og til alle tider la han [Jesus] for dagen en kjærlig interesse for menneskene, og spredte glad gudsfrykt omkring seg.”
E.G.White, *Slektenes håp*, s. 55

***Hvorfor lurer vi
oss selv?***

Det er mange rykter i omløp om Guds og hans sønns karakter. Hvorfor lar menneskene seg så lett lure og tror på disse rykter?

Det finnes flere årsaker. Man kunne ta det lett og si at bare andre mennesker er skyld i det, men det er ikke riktig. Årsaken er nemlig ofte i oss selv. Det kan vi forstå best ved hjelp av et eksempel.

Lise kommer helt opphisset hjem fra skolen. Kinene viser fremdeles hvor tårene rant ned. Rasende av forargelse kaster hun skolesekken i hjørnet og står på farten til å forsvinne igjen når hennes mor stanser henne. "Hva er det med deg, min skatt?" Med et spørrende blick åpner hun sine armer for den lille hylende jenten.

"Læreren var så gemen!" utbrøt hun. Og så brister et hjerteskjærende hulk i hennes opphissete stemme og tårene baner seg vei igjen. Etter at hun har ventet tålmodig, finner moren den egentlige grunnen for beskyldningene: Læreren ropte Lise opp og fikk fatt i henne akkurat da hun igjen ikke hadde lest lekseene. Han viste godvilje mot henne og ga henne karakteren to, istedenfor den laveste karakteren som hun egentlig fortjente. Men Lise var så sint fordi læreren fikk fatt i henne at hun ikke ville la seg trøste. Hun syntes at han var gemen, hjerteløs og ekkel.

Men moren som dømte situasjonen uten opprørte følelser kunne ikke dele denne meningen. Hun skjønte tydelig at hjemmeleksene burde få en større betydning i Lises ettermiddags program.

Hvordan kommer det til en slik motsatt bedømmelse av hendelsen?

Lise kan bli begeistret for alle slags ting – bare ikke det å ”streve” som hun synes er litt nedverdiggende. Hun synes det er synd å tilbringe tiden med å sitte bak lærebøkene. Derfor tilbringer hun heller ettermiddagstiden med de ting som er moro. Hun vet jo teoretisk at det ikke fungerer uten å lese, men veien fra teorien til praksis er uendelig lang for henne. For å avlede sine egne mangler legger hun skylden på læreren.

Slik er det vanligvis. Elsker vi en dårlig vane, vil vi selvfølgelig ikke gi den opp. Vi henger på den som en borre på klærne. Når noen viser oss våre feil eller omstendighetene krever at vi skal slippe noe løs, da er vi gjennom synden i oss så forblindet at vi ikke lenger kan se tingene realistisk. Resultatet er at vi ser tingene rundt omkring oss feil. Vi synes omstendighetene er motbydelige og harde, tunge og nedtrykkende, og mennesker som bare vil vårt beste, er grusomme og kalde, uten kjærlighet og forståelse.

”Den som handler ille, har en tendens til å gi Guds budbærere skylden for de ulykker som i virkeligheten er en direkte følge av å vike av fra de rette stier. De som gir seg Satan i vold, kan ikke se

situasjonen slik Gud ser den. Når sannhetens speil blir holdt opp foran dem, blir de ergerlige fordi de føler seg irttesatt. Blindet som de er av synd, nekter de å angre. De mener at Guds tjenere er imot dem, og at de derfor bør settes kraftig på plass.” E.G. White, *Afa og Omega* bind 3, s. 42.

Akkurat derfor synes mange at den smale veien er uten glede og besværlig. ”Om det er noen synd du ikke vil gi slipp på, vil du finne at veien er så smal at du ikke kan komme inn på den.” E.G. White, *I naturens tempel*, s. 137.

På denne veien er det nødvendig å gi opp synden og å overvinne feil. Men hvis vi likevel elsker det så mye at vi ikke vil la det være, da ser vi en fiende i selve veien, altså noe som hindrer og innsnevrer oss. Årsaken til denne uriktige oppfattelse ligger altså inne i oss selv!

Følgende ordtak inneholder akkurat dette prinsipp: ”Når man synes andre er skitne, kan det skyldes egne briller.” Om jeg bruker briller, vil jeg forstå hva det vil si. Ofte opplevde jeg at en ubehagelig skygge formørket utsikten, intil jeg tok av brillene og fjernet forurensningen som var der.

Den som betrakter Gud som hard, grusom, herskesyk, tyrannisk eller kald og uten kjærlighet, burde gå på jakt i seg selv etter synder som for-

mørker hans syn av Guds sanne karakter. Når han ber Guds ånd om hjelp, kommer han sikkert snart til å finne det han leter etter.

Det er en riktig ond sirkel: Synden i meg forblinder meg og jeg får et feil syn av Gud og den smale veien. Min gale forståelse leder meg enda dypere inn i synden. Resultatet er et enda større selvbe- drag om hvordan Gud er og en enda større avstand til ham.

Hvordan kan jeg bryte denne onde sirkelen?

Det er helt enkelt: jeg må bare tro det som står i Bibelen om Gud og hans sønn. Når jeg stoler mer på Guds ord enn på meg selv, finner jeg utveien av den onde sirkelen.

Hvilke uttalelser finner man i selve boken?

”Kroppsovelser er helt i orden, men de åndelige øvelsene (lydighet mot Gud) er mye viktigere. Det er noe som vil bli en styrke i alt du gjør. Åndelig styrke er til nytte både for dette livet og for det som kommer.” *1. Timoteus* 4,8 (En Levende Bok 1988).

Med andre ord: Om du ønsker å leve et meningsfylt, lykkelig liv, bør du bli en virkelig kris-

ten! Sann kristendom trøster ikke tilhengerne til en bedre verden i framtiden, men tilbyr allerede i dette livet sann oppfyllelse.

”Tro ikke et øyeblikk at religionen vil gjøre deg trist og mørk og stenge veien til lykke. Kristi religion hverken utsletter eller svekker en eneste evne. På ingen måte vil den hindre deg i å nyte en virkelig lykke. Den er ikke beregnet på å skulle svekke dine interesser i livet eller å gjøre deg likegyldig overfor de kravene som venner og samfunnet stiller. Den kler ikke livet i sekkestrie, den lar seg ikke uttrykke i dype sukk og klager. Nei, nei! De som i alt gjør Gud til den første, den siste og den beste, er de lykkeligste menneskene i verden. Smil og solskinn viker ikke fra deres ansikter. Den som tar imot religionen, blir ikke grov, uordentlig eller uhøflig. Snarere tvert imot. Den høyner og foredler ham, forfiner smaken, gjør dømmekraften hellig og gjør ham skikket til å være sammen med himmelske engler og gjør ham klar for det hjemmet som Jesus har forberedt.

La oss aldri tape den kjensgjerning av syne at Jesus er en kilde til glede. Han har ikke behag i menneskenes elendighet, men vil gjerne se dem lykkelige. Kristne har mange kilder til glede.” E.G. White, *Ung i dag*, s. 31f.

Hvis du hittil hadde en annen forestilling av Gud, da er det på høy tid å bli kjent med Bibelens syn og godta det. La deg ikke lure som Asaf! Riv ned det mørke teppet av uriktige forestillinger og kom deg ut av denne elendige onde sirkelen!

Sitat:

“De som tar Kristus på ordet og overlater seg til hans varetekt og til hans ledelse, finner hvile og fred. Ikke noe her i verden kan gjøre dem bedrøvet når Jesus gjør dem glade med sitt nærvær.”

E.G.White, Slektenes håp, s. 245.

Det man ikke snakker om!

Et bannlyst emne

En gang til sa det pang! Veikrysset er kjent for uhell, men stort sett faller det ikke så alvorlig ut. Men denne gangen måtte en ung motorsyklist bøte med livet. Begravelsesbilen har nettopp kommet og de mørk kledde mennene henter ham. Det er en helt vanlig trekiste de bærer, men det er virkelig nedtrykkende og spøkelsesaktig. Enhver vet: Det er sluttstasjonen! Hvert opplivningsforsøk var nytteløst. Han var jo så ung! Bare 15 eller 16 år, antar jeg. Ærlig: Jeg ville ikke vært den politimannen som måtte gi det forferdelige budskapet til hans foreldre. Bare for en liten stund siden var han frisk som en fisk, men nå er det slutt for ham. Etter en enkel begravelsesseremoni tenker snart bare de nærmeste slektninger og venner på ham.

Var han forberedt på døden? Mottok han tilbudet av den barmhjertige Gud?

”Hvor fryktelig er det ikke å stå ved kisten til en som har nektet å ta imot den guddommelige nådes kall! Hvor fryktelig å måtte si: ’Her er et fortapt liv!’ E.G.White, *Ung i dag*, s. 76.

Et tragisk enkeltstående tilfelle?

Dessverre ikke! Det er mange som hver dag mister sitt liv slik eller på en lignende måte. Statistisk sett absolutt ingen sjeldenhet.

Du tror dette ikke kan skje deg?

Nå må du ikke misforstå meg. Jeg vil ikke skremme deg, men jeg ber deg å tenke realistisk. Jeg håper at du har nok mot til å være en realist.

I Ellen Whites skrifter finner man følgende historie: ”En morgen, den 29. juni, kom en bror til huset der jeg var på besøk. Ved middagstiden snak-

ket han med husmoren; etterpå spiste han en kraftig middagsmat hvoretter han gikk i hagen sin for å jobbe. Etter han hadde jobbet en liten stund ble han varm og tørst; han drakk en kopp kaldt vann. Hans kone var nettopp i ferd med å gå ut fra rommet da hun hørte en uvanlig lyd. Hun snudde seg og så at hennes mann lente seg til veggen. I dette øyeblikket besvimte han og falt bevisstløs på golvet. Da han åpnet øynene, spurte hun om han gjenkjente henne, men han var ute av stand til å svare, snappet etter været og døde.

Hvor usikkert er livet! Det kan være at mange av dere går hjemmefra i dag, friske som vanlig, men at de bringes døde tilbake.” E.G. White, *The Youth's Instructor*, 12. Juli 1893.

Hvordan skulle det være hvis du var den neste? Unnskyld meg at jeg er så utfordrende åpen, men man har vel lov til å snakke åpent med ungdommer?

Det er ikke nødvendig at du selv er skyld i en ulykke. Du kunne bare krysse veien og en bilist overser deg. Eller du står kanskje intetanende på bussholdeplassen og et kjøretøy raser inn i de som venter fordi bilføreren mistet kontrollen. Eller ... eller ... eller ...

Det kan gå så fort. Og da? Er du rede?

Var livet ditt i så fall meningsfylt?

Man sier at ungdommer ikke snakker om døden. Men hvorfor ikke? De snakker jo nesten om alt, hvorfor ikke også om dette veldig viktige emnet?

Jeg tror det finnes en dypere grunn til at dette temaet vanligvis unngås blant ungdommer. Man vil ikke innrømme det! Alt som har med døden å gjøre, fortrenkes. Bare ikke tenk på det!

Denne fortrenningsmekanismen finnes ikke bare hos ungdommer. Bare iaktta hvordan eldre kvinner ofte sminker seg. Mange kunne man tro hadde falt i et fat med farge. Hvorfor bruker de så mye energi på det?

Sminken er ment å skjule alle de rynkene som er kommet i løpet av årene. Disse rynkene minner dem nemlig for mye om at de blir gamle og langsomt nærmer seg døden. Men dette faktum vil de helst skyve lengst mulig vekk.

Tror du at det er en tilfredsstillende løsning å fortrenge dette faktum?

Anta at det er en prøve på skolen fastsatt på en viss dato. Er det lurt å bare fortrenge terminen fordi man ikke har lyst til å lære? Man klarer vel å fortrenge tanken på det man skal lære inntil tiden før prøven finner sted. Senest da kommer man til å angre bittert. Uten tvil består en bedre løsning i å forberede seg grundig på prøven i den

resterende tiden. Fortrengt eller ikke, prøven kommer uansett.

Slik er det med døden. Man kan fortrenge tanken på den så mye man vil: Det lar seg ikke forandre. Før eller senere kommer døden til hvert mennesket – uunngåelig. Hvorfor ikke forberede seg med en gang?

Forberede seg på døden som ung, mens man vanligvis har hele livet framfor seg? Er det ikke litt overdrevet å gjøre det så tidlig?

Nei, ikke i det hele tatt! Det betyr bare å ha mot til å være realist! Det betyr bare å ikke leve meningsløst fra dag til dag som de fleste andre. Det jordiske livet er begrenset. Derfor er det viktig å planlegge det.

I Bibelen uttrykkes det slik: "Lær oss å telle våre dager, så vi kan få visdom i hjertet!" *Salme 90,12*. Med andre ord: Bare hvis du inkluderer kunnskap om slutten av det jordiske livet i dine livsplaner, kan du kalles vis.

Liv med dybde

Jeg kan love deg allerede nå: Hvis du er realist i denne saken og planlegger livet ditt tilsvarende får du en dybde i livet som gjør deg positiv.

Har du vært på en større innsjø eller på havet?

Da så du sikkert seilbåtene. Det finnes mange forskjellige former og farger – slik det også finnes mange forskjellige mennesker. Men vet du at det faktisk bare finnes to slags seilbåter?

De enklere har et skrog og et eller flere forskjellige seil. Slik er de fleste. Når man ser ovenfra og ned synes man at alle seilbåtene er like, men det finnes en avgjørende forskjell: Noen har en kjøl!

En kjøl er en slags ”finne” som peker loddrett ned og som sitter helt fast på skroget. Når vinden blåser, kan båten ikke velte. Denne kjølen stabiliserer seilbåten godt.

Så lenge vinden ikke er så sterk, ser man ingen forskjell mellom de to, men så snart det blir storm har bare de båtene med kjøl sjanse til å nå havnen sikkert. De andre kantrer.

Akkurat slik er det med de menneskene som helt realistisk inkluderer det faktum at det jordiske livet har en ende når de planlegger sitt liv. De vet hvorfor de lever. Slike mennesker har en virkelig ”dybde” i livet sitt. De er væpnet mot de vanskelige vindene i livet. De velter ikke. Mens alle de billige båtene kantrer, ligger et slikt ”skip” rolig på livets vann.

Du burde ha rom for en slik ”dybde”!

Hvorfor tenke på verdens ende som ungdom?

Hva forandrer seg i livet når man er bevisst på at man må dø?

Da får de materielle ting en helt annen betydning. Man sier: ”Likskjorten har ingen lommer.” Med det mener vi, at man ikke kan ta noe med seg. Hver eneste forlater verden med akkurat så mange materielle ting som han hadde da han ble født: ingenting. Dette faktum er bare altfor sant og man burde overveie nøkternt at de materielle ting ikke skal være det viktigste.

Den som fikk åpne øyne gjennom denne desillusjon, har de beste forutsetninger for å ordne de materielle dagligdagse tingene riktig. Mammon, verdens gud, mister for ham tiltrekningskraften. Men de åndelige, usynlige ting blir viktigere og viktigere for ham.

Men før vi funderer litt videre om dette, vil jeg gjerne spørre deg om en ting til.

Meningen med livet

Har du vært på en kirkegård?

”Ja”, sier du, ”da ... ble begravd.”

Men det mener jeg ikke. Jeg mener helt alene, uten begravelsesseremoni eller andre avledninger.

Hvorfor?

Fordi det er et veldig egnet sted til å fundere over meningen med livet! Ja, jeg vet at ingen av vennene dine går dit hvis det ikke er helt nødvendig. Men de tenker kanskje ikke dypere over meningen med livet. Når du spør dine skolekamerater, kommer de antakelig bare til å kikke medlidende eller du får noen overfladiske svar som for eksempel:

”Jeg vil nyte mest mulig ...”

”Det er det samme for meg.”

”Det trenger jeg ikke ...”

Noen andre tenker kanskje litt dypere og svarer:
"Jeg vil gifte meg og få familie." Eller: "Jeg vil overta min fars bedrift."

Men bare tenk litt videre og vær ærlig: Skal det være meningen med livet?

Når du er på en kirkegård og vandrer langs de mange gravene, kan du ikke komme til en annen konklusjon enn denne: Mål som bare har med dette livet å gjøre, kan ikke være den dypere meningen med livet.

Her ligger alle i samme jorden. Hvis de allerede ligger lenge her, ser de til og med nesten like ut!

Her ligger den som nøt livet mest mulig.

Her ligger en som sa at det var det samme for ham.

Her ligger den som ikke trodde han trengte noen mening med livet.

Her ligger familiefaren og likeså den som overtok sin fars bedrift.

Her ligger de alle i en lang rekke, den ene tett ved siden av den andre.

Tror du at rikdom gjør en forskjell?

Her er den litt forsømte graven til en fattig stakkar og der den fine graven, pyntet med vakre blomster hvor den rike bedriftseieren ligger. Tror du at marken som spiser seg gjennom begge gravene kjenner noen forskjell på jorden?

Nei, på kirkegården smelter alle slike materielle mål i livet til en klump jord.

A.T. Jones uttrykker det slik: "Etter døden og forråtnelsen kan støvet av en fyrste ikke atskilles fra det av en tigger, og heller ikke det fra hans bikkje." A.T. Jones, *Das Evangelium in der Schöpfung*, s. 12.

Det er rart: Du går til barne- og ungdomsskole, går deretter på en videregående skole, lærer et yrke, muligens gifter du deg og får barn. Du går på jobben og gir ditt beste og i tidens løp blir du forfremmet. Kanskje du kjøper et eget lite hus til din familie. Barna blir store og forlater deg, du får pensjon og hvis det går bra, kan du nyte den noen år; og da ...? Hva da? Var det alt?

Den som overveier disse ting helt realistisk, må innrømme at hele livet ikke gir mening hvis alt er ute med døden. Hvis det virkelig bare gir dette synlige, jordiske livet, da er det hele ikke annet enn en dundrende fiasko fra naturen.

Skjønner du at man her kommer til et helt kritisk punkt? Tanken på døden leder et menneske uunngåelig til å tenke på meningen med livet.

Jeg kan fortelle deg at jeg som ungdom var i tallevis på kirkegårder. Jeg kjempet for å finne meningen med livet. Modig torde jeg forestille meg at det var "min tur" nå. Alvorlig spurte jeg meg selv:

”Hvis jeg må dø i dag, var da mitt liv verd å leve? Hvilken mening hadde det?”

Heldigvis var jeg den gangen ikke uten en Bibel. Der fant jeg hva jeg søkte så fortvilet: Ikke bare mening, men den eneste dype, tilfredsstillende og sanne meningen med livet. Jeg kunne se at livet mitt bare var nyttig hvis jeg fylte akkurat den plassen som Gud anviste meg i hans forsyn.

Og så fant jeg i Bibelen at det ikke er slutt etter dette livet. Den som bare lever for dette livet og som bare er på jakt etter materielle ting, kan ikke finne oppfyllelsen med livet. Den som disponerer over bare gode 70 eller 80 år er virkelig fattig.

Jeg er særdeles takknemlig for erkjennelsen at det ikke er slutt etter døden; at det finnes en evighet som er lønnsom å leve. Jeg er glad for å vite at det finnes en frelser som knekket dødens makt og som kommer til å oppreise meg slik at jeg til slutt kan leve uendelig med ham på en ny jord.

Har du mot?

Jeg må si deg helt åpent: Jeg er så glad at jeg den gangen ikke unngikk disse spørsmålene! Også du burde fatte mot til å konfrontere deg med disse fakter.

Hvorfor ”mot”?

Fordi moderne mennesker vanligvis er feige og unngår disse fakta.

Har du allerede lagt merke til at det moderne mennesket har angst for å være alene i stillhet?

Bare observer menneskene rundt omkring deg. Når de reiser seg om morgenen, må radion slås på. Uansett hvilket program – bare for å ha en lydकुलisse. Og slik går det hele dagen, til man sitter om kvelden framfor TV igjen og slapper av uten mål og mening. Og da er det ikke engang viktig at det er en bra film. Hovedsaken er at det alltid skjer noe, men at det ikke skjer det man frykter: At man i all stillheten konfronteres med slike dype spørsmål.

Hvem har nå til dags tid til å gå på en kirkegård for å kunne overveie bedre hvorfor man lever i det hele tatt?

Men den som virkelig alvorlig gjør seg tanker om meningen og målet med livet, er virkelig modig.

Særlig unge mennesker burde stille seg spørsmålet om meningen og målet med livet sitt. Det er ikke bare noe for bestemødre og bestefedre. Den som ikke stiller seg selv dette spørsmålet, er lik et menneske som går til stasjonen og setter seg i hvilket som helst tog uten å spørre i forveien hvor dette toget overhodet går hen! Et fornuftig menneske handler

ikke slik. Man stiger bare inn etter man er sikkert på at dette toget kjører til det ønskete mål.

Hvis du enda ikke har overveiet meningen med livet ditt, er det på tide å gjøre det nå.

Sitat:

”Intet forretningsprosjekt og ingen livsplan kan være sunn eller fullkommen, hvis den kun omfatter dette nåværende livs korte år og ikke sørger for den endeløse fremtid.” E.G.White, *Uddannelse*, s. 145.

”Gud forventer av oss at vi lever hver dag som om det var vår siste dag på jorden, og at vi underordner oss ham for å gjør hans vilje.” E.G.White, *Manuscript Releases XVIII*, s. 176.

”Uansett om vi fortsatt har ett, fem eller ti år framfor oss, bør vi trofast gjøre det vi er ansvarlig for. Vi bør oppfylle hver dags plikt så ansvarlig som om det var vår siste dag.” E.G.White, *The Review and Herald*, 25. oktober 1881, avsn. 4.

”La oss begynne hver dag som om det er vår siste på jorden. La oss stadig be mens vi lever slik at vi kan be Gud på slutten av dagen om å velsigne våre anstrengelser og vår innflytelse.” E.G.White, *The Bible Echo*, 1. mars 1893, avsn. 8.

Hva er en realist?

Er du en realist?

Det finnes forskjellige muligheter å forklare hva en realist er. En veldig innlysende forklaring er: En realist er et menneske som ikke bare ser en viss del av saken, men som skaffer seg et helt bilde.

Kanskje du kjenner følgende lignelse: Flere personer som aldri i hele sitt liv hadde sett en elefant, fikk en bind for øynene. Så ledet man dem til et slikt tykkhudet dyr med oppgaven å berøre dyret med hendene for så å beskrive det med ord etterpå. Den første berørte snabelen og syntes: En elefant er lang og tynn og ligner en slange. Den neste følte de tykke benene og kom til det resultatet at en elefant har heller formen som en rund, tykk stolpe. En tredje følte maven og konkluderte at det var et kjempedyr som hadde formen som en tønne. Den fjerde som berørte ørene sammenlig-

net elefanten med en rokke: tynn, bred og bevegelig.

Denne historien har følgende å lære oss: Hvis man bare tar en del av det hele og konkluderer at det hele er som den ene delen, da blir det uunngåelig feil resultat. Derfor er det absolutt nødvendig å få et overblikk over hele saken for å kunne bedømme tingene riktig.

Samme lærdom får man hvis man prøver å fastholde et helt hendelsesforløp ved hjelp av kun ett øyeblikksbilde. Betrakter man bare et eneste bilde, er det umulig å vite hva som skjedde før og etterpå.

En dag satte vår hund seg fast i et buskas. På en måte som virkelig vekket medfølelse forsøkte den å gjøre oss oppmerksom på seg selv og håpet lengselsfullt at vi skulle frigjøre den fra denne ubehagelige situasjonen. Enhver som så ham slik, måtte smelte av medlidenhet. Hans øyne kikket så bedrøvet og hans jammer var så ynkelig at man ville helst hjelpe det stakkars dyret med en gang. Men øyeblikksbilder kan bedra.

Den kom inn i denne prekære nemlig den situasjonen fordi den jaget en kattunge som ennå ikke kjente sin nabo bra nok og som torde å komme for nær hans revir. Bikkja bjefet høyt, idet den jaget katten og ignorerte alle rop som skulle holde den

tilbake. Hadde den fått tak i henne, da hadde han med sikkerhet bitt etter henne med sine skarpe tenner. Men i siste øyeblikke hjalp krattet katten til å vinne tid til å flykte. Kjenner man denne forhistorien, ser situasjonen plutselig helt anderledes ut.

Slik gikk det med Asaf da han så de ugudelige rundt seg. Han betraktet så å si en viss situasjon og fikk et helt urealistisk bilde fordi han dro den konklusjonen at de alltid hadde det så bra.

Man kunne nevne mange andre eksempler. Ta for eksempel reklameprospekter. Intet feriested kan forvente å tiltrekke besøkende når de tar et bilde av en grå, overskyet regndag som tittelbilde på prospektet. Feriesteder er alltid solrike, varme, lyse og ligger midt i blomstrende vegetasjon – i hvert fall på bildet. Enhver reklamefagmann vet at menneskene blir begeistret for et godt øyeblikksbilde selv om det ikke samsvarer med virkeligheten, og de utnytter denne svakheten. Turisten som kommer full av forventninger til sitt feriested, blir skuffet hvis han opplever bare regn og må bruke paraplyen istedenfor solbriller.

På liknende måte går det med reklameplakater. Betrakter man sigarettreklame, ser man bare leende, sunne mennesker midt i scener som taler

sterkt til forbrukernes følelser. Enten det er tøffe eventyrerr midt blant ville klipper, ørken eller andre utfordrende situasjoner, eller man viser smilende vanlige medborgere som nyter livet ”i fulle drag”. Man tenker også på dem som ikke liker å leve som Ola Normann, og reklamefigurene viser seg helt annerledes. Men aldri vises hele bildet. For sikkerhets skyld publiserer man ikke sluttstasjonen på sykehuset med røntgenbilder av lungekreft, fordi det kommer til å skade salget. Men slike bilder hører med til det fulle bildet og tilsvare realitetene. Det vil man ikke innrømme.

Overalt finner man denne tendens til bare å ta et aspekt ut fra det hele og framstille det som det hele.

Da Elia ved Guds kraft vant en veldig seier på Karmel-fjellet over denne tidens avgudsdyrkelse, ble Satan rasende. Han gjorde det slik at guds mann plutselig fikk en meddelelse om at hans liv var truet. Uventet ble han vekket av et sendebud som meddelte den forskrekkete profeten at dronningen Jesabel ville drepe ham. I dette øyeblikket mistet Elia, som ellers var så modig, overblikket og trodde at dette øyeblikksbildet var hele bildet. Som følge av dette sviktet hans tro og han løp for livet sitt, selv om han hadde stått som vinner på fjellet for bare noen få timer siden.

Man kunne lage en lang liste med eksempler. Men hver gang kommer man til det samme resultat: Hvis man bare tar en situasjon og anser den for det hele, blir man uunngåelig ført på villspor.

Hvordan ser det ut i praksis?

Petter klager over at han får så liten lønn. Det er ikke noen lønnsforhøyelse i sikte, og han viser sin tydelige frustrasjon. På veien hjem forklarer han vennen sin: ”De stakkars arbeiderne blir bare utnyttet av fabrikkene! Alle sjefene er svindlere og det er bare rett at de bedratte arbeiderne forener seg for å gjøre slutt på denne himmelropende urett!”

Hvordan kommer han til denne konklusjonen?

Også Petter ser bare et utklipp av virkeligheten og anser det for hele bildet. Han observerer at hans sjef kommer med en ny Mercedes til firmaet. Mens han som arbeider begynner allerede klokka sju, tar ”bossen” det med ro og kommer i løpet av formiddagen – når han har lyst. Istedenfor å svette med hendene fulle av olje slik Petter, sitter sjefen i dress og slips ved skrivebordet og snakker i telefonen. Og så kan det skje at han allerede kjører bort

med bilen før Petter, mens de hardt jobbende arbeiderne endelig skynder seg hjem etter en halv times overtid.

Det som Petter ikke ser, er alt det som skjer bak kulissene og etter arbeidstid. Snart etter at arbeiderne gikk hjem for å nyte fritiden, kommer sjefen kanskje tilbake fordi det er nå dagen hans egentlig begynner: Han leter i dokumenter og studerer lovverket, han kontrollerer regninger og planlegger arbeidet for den neste dagen. Han registrerer data i bokføringsprogrammet og kjemper med problemer Petter ville være forskånet for. Etterpå forsøker han kanskje forgjeves å finne litt tid i hans mer enn fulle dagsorden for et viktig seminar.

Når hans arbeidere ikke lenger tenker på jobben i det hele tatt, kjører han som er ansvarlig for hele bedriften, endelig hjem – med en omvei fordi han må levere noe han hadde lovet en kunde og levere selvangivelsen på likningskontoret. Neste dag, når Petter tar avskjed for å begynne sin velfortjente to ukes ferie, kikker sjefen etter ham med et blikk som synes å antyde at han ønsker å også kunne være arbeider for en liten stund ...

Du har sikkert nok fantasi til å lete etter flere eksempler. Gang på gang er det det samme grunnprinsippet.

Alt eller ingenting

Den som er realist, vet at han må skaffe seg et helt bilde av virkeligheten. Et bare delvis utdrag villeder. Det samme prinsippet gjelder også når man skal velge et visst produkt av det som blir tilbudt.

Si at jeg trenger en datamaskin og må velge mellom to tilbud. Den ene computeren har akkurat den ytelse jeg forestiller meg: Den har en hurtig prosessor, nok lagringsplass og dessuten en intern CD-brenner. En fordel til er et internt modem og gratis programvare. Den eneste ulempen er prisen! Den er rett og slett et nummer for dyr for en fattig elev, selv om PC'en synes å være kjempefristende.

Den andre datamaskinen ligger akkurat i den overkommelige pris, men den er uten brenner og modem og programvaren er ikke noe spesiell. Akkurat bra nok for å kunne jobbe normalt. Selvfølgelig er hastigheten, størrelsen av harddisken og de andre grunnelementene tilsvarende behovet, men det er uten alt ekstra.

Hvilke tanker har man da i hodet når man står framfor et slikt valg? Det beste hadde vart at den beste PC'en hadde den rimeligste prisen! Da

skulle man ikke betenke seg lenge. Men fakta er nå annerledes.

Slik er det også med Inger. Hun er ugift, ikke fordi hun ikke kunne finne seg en mann, men fordi hun ikke ville binde seg. Hun liker det "frie" livet så godt at hun hater tanken på å binde seg i det hele tatt. Hun vil føle seg uavhengig og ønsker heller ikke å ta hensyn til andre når hun legger planer. Denne siden av medaljen er så viktig for henne at hun aldri klarte å binde seg til en fast partner.

Men når hun møter sin venninne, synes hun ikke i det hele tatt at disse fordelene er så viktige for henne. Tvert imot beklager hun seg over at hun er så ensom. De som er gift, har det vel så bra. Alltid kan de snakke med hverandre, mens hun selv har ingen som lytter på henne når hun kommer hjem. Nå og da møter hun veggen. Med en jamrende røst skildrer hun de giftes fordeler og forteller om sin ensomhet som er en kontrast. Når man lytter til henne en liten stund, skulle man tro at det finnes ingen i hele verden som er mer enslig enn Inger.

Hvordan kommer hun til denne uriktige konklusjonen?

Enda en gang ble bildet galt. Denne selviske kvinne tenker bare på seg selv når hun ikke ville

binde seg og ikke ville være avhengig. Betrakter hun da livet til ektepar, tar hun bare de øyeblikk som inneholder de fordelene hun ønsker seg. Alle andre situasjoner tar hun ikke hensyn til.

Når vi handler slik, er vi urealistiske. Når jeg er gift, kan jeg selvfølgelig prate med min makker, men jeg er helt automatisk ikke lenger så fri og ubundet som før, fordi man må jo avtale ting. Begge deler hører sammen – slik den gode datamaskin og den høye prisen.

Men menneskene viser med sin oppførsel at de er urealistiske. Den som er gift, klager over mangel på hvile, den ugifte over ensomhet, sjefen klager over for mye ansvar og arbeiderne over skitne hender som er fulle av olje. Alle klager fordi de bare tar en viss del av hele bildet og er ikke villige til å se hele bildet slik det virkelig er.

Når jeg er realistisk, må jeg ta med alt som følger med – uten om og men. Men når jeg bare velger det jeg liker, forlater jeg virkeligheten.

Senere konsekvenser

Bibelen sier klart og tydelig: ”De troløses vei er **hård.**” *Ordspråk 13,15*. Hvorfor synes det – i hvert fall ofte – å være uriktig? Hvorfor har man ofte til

og med det motsatte inntrykket og tenker – slik Asaf – at det er en fordel å gå den brede vei som de ugudelige?

Hvis menneskene falt døde om med en gang de går feil, da ville det være lettere å forstå hva som er riktig eller falskt, ikke sant?

Unnskyld, men så overfladisk kan vi ikke betrakte det. Ellers legger man bare hele skylden på Gud. Da må vi beskjeftige oss grundig.

I vår verden finnes det en klar forbindelse mellom årsak og virkning.

”I Guds lover i naturen ser vi at virkning følger årsak.” E.G. White, *Ord som lever*, s. 53.3.

Hvis jeg berører en blank elektrisk ledning som fører strøm, får jeg et elektrisk sjokk. Hvis jeg i tillegg står ugunstig til og har forbindelse med noe som leder bra, går strømmen rett gjennom hjertet mitt, og det ble antakelig min siste dumhet.

I slike og lignende tilfeller følger virkningen årsaken med en gang, uten forsinkelse. Men det kan skje at resultatet ikke viser seg straks. Hvis man spiser mye kolesterol blir blodkarene etter hvert snevret inn. Stoffet avsetter seg på veggene i blodkarene. Det kan skje at man ikke ser noen ytre tegn i årevis, men årsaken blir ikke uten virkning. Kolesterolet forminsker karenes diameter mer og mer,

blodtrykket stiger og en dag får man plutselig et slag eller et hjerteinfarkt.

Hvor ofte hører man mennesker si: ”Min far hadde aldri i hele sitt liv noe problem, men nå skjedde det uten forvarsel.” En typisk uttalelse når man ikke ser sammenhengen mellom årsak og tilsvarende virkning.

I Bibelen uttrykkes det slik: ”Om dommen over den onde gjerning ikke straks blir satt i verk, får menneskene mot til å gjøre det onde.”, eller med moderne ord: ”At dommen ikke innhenter forbryteren med en gang, oppmuntrer ham til å begå forbrytelser.” *Forkynneren* 8,11.

Med egne ord heter det: Man kan ikke alltid se følgene med en gang, likevel er de der og kommer til å vise seg når de har blitt store nok.

Karin åpner vannkranen på kjøkkenet. Fordi hun ville bruke tiden bra, gikk hun bare en kort stund ut av rommet for å ordne noe. Dette hadde hun gjort allerede flere ganger og kom alltid tilbake i rett tid. Plutselig ringte telefonen og hun hadde en interessant samtale ... Hun ble inspirert og husket at hun burde hente noe viktig fra et annet rom, og slik fulgte det ene etter det andre.

Da hun kom forbi kjøkkenet, husket hun med skrekk den rennende vannkranen. Hun rev opp

kjøkkendøra og så det våte resultatet av sin glem-somhet. Vannet spredde seg allerede flere centimeter på golvet. Bordet med de tynne bena stod som på stylter midt i vannet og det fuktige elementet rant i strie strømmer ned fra benken som en liten bekk.

Hva hadde skjedd? Først fyltes vasken – slik hensikten var. Men på en eller annen måte var overløpet tett og vannet fant den letteste veien. Det som skjedde var at naturlovene tok over.

Som sagt: Følgene er ikke synlige med en gang, likevel er de der og kommer til å vise seg når de er store nok. Problemet er bare at vi kortsynte mennesker tror at det ikke inntreffer noen konsekvenser i det hele tatt hvis de ikke viser seg straks!

I eksemplet med vasken tok det bare noen minutter, men iblant kan det vare måneder, år eller tiår før følgene av en feil handling blir synlig. I mellomtiden bruker Satan sin fordel og forsøker å overbevise de godtroende om at det har ikke noen alvorlige konsekvenser hvis man overtrer loven. Men det gjør ingen forskjell at det tar lang tid: Med absolutt pålitelighet blir følgene nok en gang synlig. Men hvis man da bare trekker nødbremsen, kan det allerede være for sent.

Hvis man bare tar en liten del fra bildet kommer man til falske konklusjoner. Det stemmer for

eksempel at man ikke blir syk med en gang når man spiser kjøtt, men det betyr ikke i det hele tatt at det er uskadelig.

”Noen føler ikke med en gang den skadelige virkningen av å spise kjøtt, men det er ikke noe bevis for at det ikke skader dem. Selv om de ikke merker noe akkurat nå, har det en innflytelse på hele kroppen.” E.G. White, *Christliche Mäßigkeit*, s. 59.

Bibelen er en bok full av realiteter

Bibelen er også i så henseende en svært realistisk bok. Den forspeiler oss ikke bare en del av det hele, men peker alltid på at det er nødvendig å skaffe seg et overblikk over hele situasjonen, slik at vi bevarer den nødvendige oversikt.

Asaf så hvordan det gikk til slutt med dem som han i begynnelsen misunte, og da var han i stand til å se alt i et nytt lys. ”Så grublet jeg for å skjønne dette; det var pinefullt for meg - til jeg gikk inn i Guds helligdom; da skjønte jeg hvordan det går dem til slutt.” *Salme 73,16-17*.

Når han ikke lenger bare så på den nåværende situasjonen, men betraktet hele bildet realistisk, da gikk plutselig øynene opp for ham.

Paulus oppfordrer sine lesere til å gjøre det samme. ”Glem ikke deres ledere, de som talte Guds ord til dere. Tenk tilbake på hvordan de levde og døde, og ta eksempel av deres tro!” *Hebreerne* 13,7.

”Jeg har sagt det ofte og må si det igjen med tårer at det er mange som lever som fiender av Kristi kors. De ender i fortapelsen, de har magen til gud og setter sin ære i det som er en skam for dem, og de er bare opptatt av jordiske ting.” *Filipperne* 3,18-19.

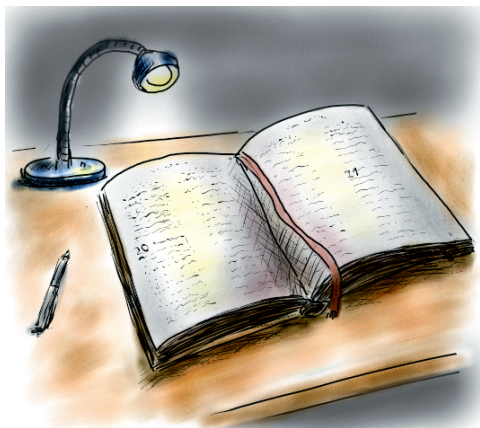
”Det er dem som holder ut, vi priser salige. Dere har hørt om Jobs utholdenhet og har sett hvordan Herren lot det gå ham til slutt. For Herren er rik på medlidenhet og miskunn.” *Jakob* 5,11.

Hvis Gud oppfordrer menneskene ved hjelp av sine redskaper til å se på slutten, da mener han ikke bare slutten som et tidspunkt, men et blikk inntil selve slutten. Anvendt på sigarettreklamen betyr det: ”Se ikke bare på de leende reklamefigurerne, men se også på enden av deres liv, for eksempel gjennom lungekreft. Da har du det riktige bildet framfor deg.

Bibelen formidler med upartisk realitet et helt bilde av livet. Slik får vi et absolutt realistisk bilde fra begge sider:

Bibelen viser at et troende menneske ikke kommer til å være uten lidelser, men den viser også

hjelpen som en får ovenfra. Den dekker ikke over vanskelighetene en kristen går igjennom i denne verden, men den belyser også fordelene han har fordi han kan gi sine problemer fra seg til en som er en dyktig problemløser. Den tegner et realistisk

Vil du være realist? Da kan jeg bare anbefale deg å lese Bibelen og å følge den realistiske veiledningen.

bilde av forgjengeligheten av alt som er jordisk, og den peker også på belønningen som venter på den som tror.

På samme måte fortier Bibelen ikke de overfladiske gleder til menneskene av denne verden, men viser at de kommer til å sprekke som en såpeboble. Den nevner dagene i deres liv som er behagelige for den menneskelige natur. Like ærlig forteller den om deres skrekkelige forferdelse når de til slutt merker at alt det jordiske de hadde satt sitt håp til blir ødelagt.

Vil du være realist?

Da må du ta alt det som hører til hele bildet og ikke bare ta ut enkelte aspekter og gjøre dem til det hele. Du kan velge fritt hvilken av de to gruppene du vil høre til. Men vær så snill og betenk deg når du velger: alt eller ingenting – ellers er du ingen realist!

Til ettertanke:

Tenk på flere situasjoner hvor ett bilde gir et galt inntrykk av hele bildet. Kunne du lage en liste med to spalter som sammenligner "fordelene" og "ulempene" av et kristenliv og et verdslig menneske?

Har flertallet alltid rett?

Har millioner av fluer rett?

En av vennene mine har alltid mange spøkefulle bemerkninger på tungen. En gang dreide det seg om spørsmålet om flertallet alltid har rett eller ikke. Da sa han med en lav, overbevisende stemme: ”Spis gjødsel, folk!” Så ventet han et øyeblikk til alle så nysgjerrig på ham, og forklarte: ”Fordi millioner fluer kan ikke ta feil!”

Han var kanskje litt merkelig med sin måte å si ting på, men her hadde han truffet blink. Han tok bare et velkjent eksempel fra sitt landlige område. Jeg husker ikke at det var en gjødselhaug i nærheten, men man kunne i hvert fall forestille seg livlig hvordan fluer i tusenvis satt på den dårlig luktende haugen og stakk sine snuter med nytelse inn i den dampende massen. Men selv om det er en

mengde fluer, anser man selvfølgelig ikke denne vanen som en dyd.

Kjenner du Galileo Galilei?

Han levde i den mørke middelalder. I 1609 konstruerte denne forskeren et teleskop som gjorde at han oppdaget jupitermånene, saturnringene, månefjellet og solflekkene. Disse oppdagelser som han gjorde ved hjelp av sitt ”djevelsinstrument” ledet ham til definitivt å godkjenne Kopernikus lære. Han trodde at jorden var en kule og påstod at solen var sentrum av planetsystemet og at jorden dreide seg rundt solen. Men da fikk han skarp kritikk fra kjetterdomstolen. Han måtte forsvare seg i Roma, ble avhørt og arrestert. Man ville torturere ham. Da ble han redd, trakk sin lære tilbake og innrømmet at han tok feil.

Denne forskeren opplevde en makt, som en masse mennesker utøver, ikke fordi de har rett, men fordi de er i flertall. Han levde i en tid da man trodde at jorden var flat og solsystemets sentrum. Hvis noen påstod noe annet, ble han dømt som kjetter av den herskende kirke og var i fare for å bli dømt til døden. Selv om hans forestillinger var helt riktige og alle andre tok fullstendig feil, kjempet han mot flertallet og følte sterkt dette presset.

Flertallet i skolen

Kjenner du kanskje selve fenomenet fra skolen?

Klassekameratene står i røykehjørnet og bruker de få minuttene mellom skoletimene til en sigarett. Den som ikke røyker er "out" og den som er med er "in". Selv om alle faktisk gjør det samme, skryter de av sin individualitet. Den ene røyker merket med den tøffe helten på reklameplakaten. En annen røyker bare det eksklusive kjente merket. En jente foretrekker "Light for women" mens den neste mener at selvrullede sigaretter er best. Men uansett om de er lett eller sterke, selvrullede, kjøpt eller bommet: alle har den samme virkningen og ødelegger helsen.

Man vet jo at det går på lungene når man røyker, men som sagt: Det er ikke snakk om sannheten, men om å være med i den store massen! Ungdommer vil ikke for noen pris være outsiders – mange ofrer til og med sin helse.

Hva synes du: Burde man bli med ved å gjøre det gale bare fordi flertallet gjør det?

"Ingen burde være bekymret for å være annerledes hvis plikten krever det. Noen synes at vi er merkelige fordi vi prøver å unngå synden, men vår

eiendommelighet fremhever bare forskjellen mellom renhet og urenhet, mellom rettferdighet og urettferdighet. Skulle vi velge den samme veien, bare fordi flertallet foretrekker den gale vei?" E.G. White, *Zeugnisse für Prediger*, s. 51.

Når de ubehagelige konsekvensene opptrer, hjelper det oss ikke at også flertallet lider. For å bli ved eksemplet med røyking: Det hjelper oss ikke i det hele tatt om mange andre dør på grunn av lungekreft, når vi selv også forventer å ha liten tid igjen på grunn av en røykelunge.

Reformatorene var alltid i mindretall

Massenes press er kjempestort. Alle reformatorer fikk merke det. Wiclif og Hus, Calvin og Zwingli, Martin Luther og mange andre reformatorer opplevde dette. De hadde alle funnet sannheten og tatt imot den av hele sitt hjerte, og de gikk inn for den. Men de måtte kjempe en vanskelig kamp fordi de stod i opposisjon til de store mengder mennesker som holdt seg til de gamle kirke tradisjonene.

Ofte dreide det seg ikke om spørsmålet hva er riktig eller galt, men man trodde at det ikke gikk

an at et enkelt menneske eller en liten gruppe kunne ha rett fordi de er i mindretall. Kirken derimot burde være den riktige veien fordi den har så mange tilhengere og fordi man har hatt denne troen i lang tid.

Når man ser tilbake på historien, kommer man uunngåelig til det resultatet at sannheten alltid var på mindretallets side. Det store flertallet valgte alltid den behagelige, brede veien, den minste motstands vei.

Å elske sannheten betyr automatisk å befinne seg i opposisjon til flertallet. Det er en naturlov; og hvis du vil være realist, må du forstå dette prinsippet.

Jesus antydte det med ordene: "Mitt rike er ikke av denne verden. Var mitt rike av denne verden, hadde mine menn kjempet for meg, så jeg ikke skulle bli overgitt til jødene. Men mitt rike er ikke herfra." *Johannes 18,36.*

"Dere troløse! Vet dere ikke at vennskap med verden er fiendskap mot Gud? Den som vil være verdens venn, blir Guds fiende." *Jakob 4,4.*

"En trell kan ikke tjene to herrer. Han vil hate den ene og elske den andre, eller holde seg til den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene både Gud og Mammon." *Lukas 16,13.*

Selvfølgelig stemmer ikke automatisk den omvendte konklusjonen. Ikke hver eneste som er uenig med flertallet har den riktige oppfatningen. Det finnes mange fanatikere som skryter av å stå helt alene med sin mening og som tar det som bevis for å ha rett. Men som sagt: Den omvendte konklusjonen stemmer heller ikke.

Men vi burde ikke la oss lure bort fra fakta. Jesus sa rett ut at mange går veien til ødeleggelsen: "For vid er den port og bred er den vei som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den." *Matteus 7,13.*

Slik forklarer han et enkelt prinsipp. De fleste mennesker elsker synden og ikke rettferdigheten. Det er et faktum. Bare når du vet det og regner med det kan du leve meningsfylt og uten skuffelser.

Bibelen oppfordrer oss ikke til automatisk å følge flertallet, fordi Gud i sin kjærlighet gjør oss oppmerksomme på at det ikke finnes noen vedvarende lykke på den brede veien. "Følg ikke mengden i det som er ondt! Når du vitner i en sak, gi da ikke etter for det mengden vil, så du fordreier retten." *2.Moses 23,2.*

I denne sammenheng husker jeg godt et bilde fra en tysk sang. Den forteller at døde fisker alltid driver med strømmen; bare levende fisker

svømmer mot strømmen. Denne sammenligning treffer midt i blinken: Bare den som har en levende erfaring med sin Gud, er rede til å svømme mot flertallet.

Biskopen av Meaux

Nettopp det gikk galt for mange mennesker. De torde ikke handle annerledes enn massen. De syntes det er så forferdelig å være en "outsider" at de heller ga opp sannheten enn å stå imot den store mengden.

Biskopen av Meaux er ett av mange eksempler på dette. I Frankrike fikk Lefèvre og Farel en levende forbindelse med sin himmelske far og ble derved et lys for menneskene rundt seg.

"Biskopen av Meaux, en av kirkens fremtredende menn, sluttet seg snart til dem. Andre lærere som var høyt ansett for sin dyktighet og kunnskap, tok del i å forkynne evangeliet, og de vant tilhengere i alle samfunnslag, fra håndverkere og bønder til kongens hoff. Søsteren til Frans 1. var blant dem som gikk inn for reformasjonen. Kongen selv og enkedronningen så en tid ut til å være velvillig stemt, og reformatorene så frem til at Frankrike skulle bli vunnet for evangeliet.

... Reformasjonen hadde god fremgang. Biskopen av Meaux arbeidet ivrig i sitt bispedømme med å undervise geistligheten og folket. Uvitende og umoralske prester ble fjernet, og så vidt mulig erstattet med lærde og fromme menn. Biskopen var ivrig for at vanlige folk skulle få anledning til å lese Guds ord på sitt eget språk. Dette ønsket ble snart oppfylt. Lefèvre oversatte selv Det nye testamente. Samtidig med at Luthers tyske bibel ble trykket i Wittenberg, ble Det franske nytestamente utgitt i Meaux. Biskopen sparte hverken anstrengelser eller utgifter for å spre det i sitt bispedømme, og snart hadde bøndene i Meaux fri adgang til Den hellige skrift.

De tok imot budskapet fra himmelen med samme glede som når noen holder på å dø av tørst og finner en vannkilde. Bønder og håndverkere ble oppmuntret i sitt daglige slit når de snakket om bibelske emner. I stedet for å tilbringe kveldene på vertshuset, kom de sammen i hjemmene hos hverandre for å lese Guds ord og be. Snart kunne det merkes en stor forandring blant folk. De uskolerte og strevsomme småbøndene ble preget av evangeliets forvandlende og fornyende kraft. De var ydmyke, vennlige og fromme vitner om hva evangeliet kan utrette for dem som i oppriktighet

tar imot det. E.G.White, *Mot historiens klimaks*, s. 168f.

Slik var det alltid når mennesker fikk en levende erfaring med Gud. Religionen ble ikke lenger en teori, men viste sin kraft i hverdagen. Satan, Guds motspiller, har ingenting imot en formell tro; den tjener ham enda bedre enn en åpen fornektelse av Gud. Men en tro som viser sin forandrende kraft i hverdagen, hater han djevelsk. Derfor oppfordret han sine tjenere til å arbeide imot dette med alle sine krefter.

”Lyset som ble tent i Meaux, skinte vidt og bredt. Hver dag økte tallet på folk som ble omvendt. Geistligheten ble en tid holdt i sjakk av kongen som foraktet munkevesenet. Men til sist fikk pavens folk overtaket, og bålene ble tent. Biskopen av Meaux ble tvunget til å velge mellom å dø på bålet eller fornekte sin tro, og han valgte den letteste utvei. Men tross lederens fall stod tilhengerne urokkelige. Mange vitnet om sannheten midt i flammene. Med sitt mot og sin troskap talte disse enkle kristne for tusener som i fredstid aldri hadde hørt deres vitnesbyrd.” E.G.White, *Mot historiens klimaks*, s. 169.

Biskopen av Meaux skal ikke dømmes her. Hans liv skal bare tjene oss som eksempel. Trykket fra

den store massen kan være så stort at man til og med gir opp sannheten. Er du rede til å stå for din tro, selv om du synes at du er helt alene?

Et dobbeltliv – dobbelt meningsløst

Det finnes en mulighet til: Mange prøver begge deler samtidig!

De tror nok på det de har hørt fra foreldrene og lærere om åndelige ting, og når de er sammen med andre troende, bekjenner de også sin egen tro. De har lett for å snakke i gudstjenesten eller andre møter om åndelige emner, så lenge alle andre gjør det også. Men så snart omstendighetene forandrer seg og de er sammen med folk som ikke tror, da tilpasser de seg. Ingen skal legge merke til at de er annerledes.

Derfor hender det at de oppfører seg lik de ikke-troende i skolegården og ute i samfunnet, mens de kobler om til "hellig" når de er på gudstjenesten. Mange er veldig flinke med det og spiller et perfekt dobbeltliv. De klarer det så bra at de kunne sikkert tjene mye penger som skuespillere. I løpet av uken stiller man om på "hverdag" og fortsetter med sine dagligdagse gjøremål.

Denne holdningen er svært fristende og derfor veldig farlig, fordi disse mennesker tror at alt er i orden. Så lenge man skiller begge verdener går det bra over en viss tid. Men når grensene er litt uklare, da blir det kritisk.

Hvordan står det til med deg personlig?

Spiller også du et dobbeltliv?

Unnskyld at jeg er så direkte, men hvis du virkelig vil komme frem, da kan vi ikke gå om den varme grøten.

Du er ikke helt sikker og vet ikke hvordan du kan finne det ut?

Du ser det helt enkelt når du svarer for deg selv på følgende spørsmål:

Hva skulle for eksempel skje hvis noen i menigheten plutselig dukket opp i pausen i skolegården for å snakke med deg om åndelige ting? Ville det være pinlig og ubehagelig for deg?

Hva ville du føle hvis denne personen tok ut sin Bibel og begynte å lese framfor alle dine klassekamerater?

Skulle du ønske at alle tenkte at dere ikke kjente hverandre?

Eller hvis din lærer midt i timen nevnte at han så deg på veien til bibelstudium – ville du føle deg uvel?

Anta at en av klassekameratene dine, som kjenner deg godt, blir med til neste gudstjeneste for å møte deg der: Ville han oppleve samme person som han kjenner fra hverdagen på skolen, eller ville han bli forbauset over at det finnes to utgaver av deg: På den ene siden et aktivt kirkemedlem og på den andre siden en diskré elev?

Hørte han at du snakket på samme måte som i skolen, eller ville han bli overrasket over at du uttrykker deg slik han aldri har hørt deg før?

Kort og godt: Hva skjer hvis grensen en gang ikke er så klar?

Den som vil være realist må avfinne seg med at faktum er: Å tro på og leve etter sannheten fører

alltid med seg å være i mindretallet, i hvert fall med hensyn til menneskene. ”Vår prøve er å forsvare sannheten og rettferdigheten, selv om menneskene går fra oss, og å ikke gi opp den gode kampen, selv om det bare er noen få som står inne for den.” E.G. White, *Christus kommer bald*, s. 128.

Det finnes en annen virkelighet

Er det ikke forferdelig å alltid være en av bare noen få, alltid oppleve trykket av massen og å være en outsider hele tiden?

Helt åpent: Slik ville også Asaf ha spurt. Men det er en vrangforestilling.

En realist er ikke bare bevisst om det synlige, men han vet at det dessuten finnes en usynlig virkelighet. Det er sant at ugudelige mennesker er i flertallet på dette området som man kan se med øynene. Likeså er det sant at det finnes et usynlig område. Og da ser plutselig alt annerledes ut.

”Sammenlignet med verdens millioner av mennesker, vil Guds folk alltid være en liten flokk.” Men ”Gud utgjør alltid flertallet. Sammen med Gud, Kristus, englene ... vil de utgjøre det store flertallet.” E.G. White, *Alfa og Omega*, bind 6, s. 404.

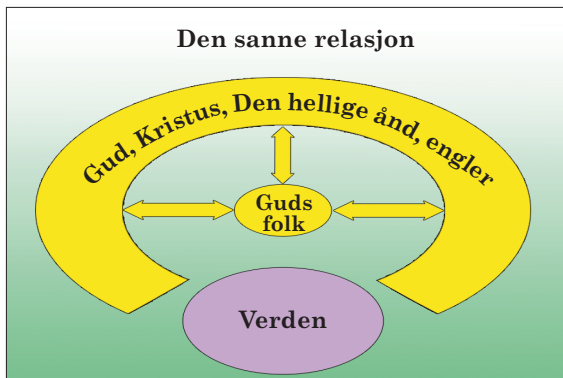
Når man tenker på at det finnes millioner av Guds engler som står klar til å hjelpe de troende, da er relasjonen annerledes. "Er ikke alle englene ånder i Guds tjeneste, som sendes ut for å være til hjelp for dem som skal få frelsen?" *Hebreerne* 1,14. Hvis man tar med den usynlige verden i hele bildet, da står det et kjempetall på vår side.

Da Daniel fikk et innblikk i den for menneskene vanligvis usynlige verden, fikk han se Gud midt i en veldig stor mengde. "En strøm av ild fløt fram, og den gikk ut fra ham. Tusen ganger tusen tjente ham, og ti tusen ganger ti tusen stod foran ham. Retten ble satt, og bøker ble åpnet." *Daniel* 7,10.

10 000 ganger 10 000 er 100 millioner. Det behøver ikke nødvendigvis være det presise antallet av engler som står på vår side, men skal bare antyde den utrolig store mengden. Tenker man slik, er de ugudelige som benekter Gud, bare en minoritet.

"Dere sier: Vi er i mindretallet. Er ikke Gud flertallet? Hvis vi står på Guds side, han som skapte himmel og jord, er da ikke også vi på flertallets side? Og engler bistår oss med sin overmenneskelige kraft." E.G.White, *Ein Tempel des Heiligen Geistes*, s. 283.

Reformatorene visste om selve forholdet og kunne derfor rolig gå sin vei. Realistisk skjønnte de at de

Sitat:

"Sammenliknet med verdens millioner av mennesker, vil Guds folk alltid være en liten flokk. ... Sammen med Gud, Kristus, englene ... vil de utgjøre det store flertallet." E.G.White, *Alfa og Omeg*, bind 6, s. 404.

fleste mennesker klamret seg fast til gamle tradisjoner og sedvaner og at de ikke var rede til å gå videre enn det forfedrene hadde trodd. De følte kirkens vrede over det nye kjetterske syn på sin egen kropp og var ofte tilsynelatende forlatt av alle mennesker.

Men de så også den usynlige verden ved sin side og var bevisst over at de var i flertall. På grunn av dette ble de sterke i troen og fulle av håp. På den måten klarte de å dø på bålet med en seiersang på leppene, og de forvirret sine fiender med sit uovervinnelige mot.

I denne tiden trodde kirkens ledere at de hadde flertallet på sin side og forsøkte dermed å skremme de "frafalne kjettere". De så bare det som var synlig. Martyrenes urokkelige tro var realistisk nok til å se den usynlige verden.

Da for eksempel Stefanus ble steinet til døde, sa han: "Jeg ser himmelen åpen og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd." *Apostelgjerninger 7,56*. Han var sikker på å stå på vinnerens side, og han ga gjerne sitt liv som et vitnesbyrd om sin tro.

Et blikk inn i det usynlige

Følgende historie skal tydeliggjøre denne tanken.¹

Arams konge hadde bestemt seg å føre krig mot Israel. Men så rart: Hver gang han lå på lur, visste motstanderne allerede om det, som om noen hadde

¹ Du kan lese den i 2.Kongebok 6,8 ff.

varslet dem. Det skjedde så ofte at kongen antok å ha en spion i sin egen leir, som overbrakte dem kongens hemmelige planer.

Men en av hans øverste fortalte ham om Elisja, profeten i Israel, som meddelte alt Arams konge i all hemmelighet sa til sine offiserer, til Israels konge. Han visste alt så presis som om han hadde hørt det med egne ører. Og det var ikke overraskende fordi Elisja hadde en livlig forbindelse med Gud som kjenner alle hemmeligheter. Ingenting er skjult for ham.

Da visste arameerkongen hva han måtte gjøre: Han måtte få tak i Elisja for å avlive ham. Han ville utføre sin plan som om Guds veier var avhengig av et menneske. Som om man kunne løse problemet med feber ved å slå termometeret i stykker.

Etter at han hadde funnet ut at den forhatte profeten var i Dotan, sendte han en stor hær for å ta ham til fange. For å være helt sikker på at forræderen ikke skulle klare å unnsnippe, omringet de hele byen og ventet til neste morgen, sikker på seier.

”Arameerkongen bestemte seg for å rydde profeten av veien, og sa: ’Gå og finn ut hvor han er, så jeg kan sende folk og hente ham.’ Det ble meldt ham at profeten var i Dotan, og dit sendte kongen en stor

hær med hester og vogner. De kom om natten og omringet byen.” 2.Kongebok 6,13-15. E.G.White, *Alfa og Omega*, bind 3, s. 114.

Arameerkongen var sikker på at musen var i fellen. Slik som alle mennesker bare ser den synlige verden, stolte han på sin egen overlegne makt. Og hvis man bare tenker på antall mennesker, da var det jo riktig. Elisja og hans tjenere var to synlige personer og angriperne ”en stor hær”. Se 2.Kongebok 6,14. Men han regnet ikke med den usynlige virkeligheten: Guds engler beskytter sine barn og tillater bare det som tjener til deres beste.

Til og med tjeneren til Guds mann så til å begynne med bare det synlige. Ikke forbausende at han nesten døde av angst! ”Tidlig neste morgen, da gudsmannens tjener stod opp og gikk ut, fikk han øye på en hær med hester og vogner som omringet byen. ’Å, min herre, hva skal vi gjøre nå?’ sa gutten til Elisja.” 2.Kongebok 6,15.

Med sitt svar viste Elisja at han helt sikkert regnet med den usynlige verden. Han var realist fordi han så hele bildet. Da han sammenlignet begge sider, kom han til følgende konklusjon:

”Vær ikke redd! Det er flere som er med oss enn med dem.” 2.Kongbok 6,16.

Kristne er altså ikke bare andre mennesker – de regner også annerledes!

Gjennom forbønn fikk den redde tjener plutselig åpnet øynene og kunne se hva Elisja allerede hadde sett før i troen: ”Da fikk han se at fjellet var fullt av ildhester og ildvogner rundt omkring Elisja.” *2.Kongbok 6,17.*

”Mellom Guds tjener og den tungt væpnete fiendehæren var det et stort antall himmelske engler. De var kommet i kraft og velde, ikke for å ødelegge eller bli hyllet, men for å slå leir omkring Herrens svake og hjelpeløse barn og hjelpe dem.

Når Guds folk kommer i vanskeligheter, og det ser ut som om det ikke er noen utvei, skal de sette sin lit til Herren alene.” E.G. White, *Alfa og Omega*, bind 3, s. 114.

Tjeneren ble lettet. Hans herres bønn hadde åpnet øynene hans, og han så hva han egentlig skulle ha sett før: flertallet av den himmelske verden.

Også du får Guds tilbud om en slik tro. Du må ikke motstå flertallets trykk alene. Du er ikke ensom i striden mot en overlegen mengde av ugudelige mennesker. Hele himmelens rikdom står til din disposisjon og et uoverskuelig tall av usynlige engler tilbyr deg sin mektig hjelp.

Slik ser virkeligheten ut, alt annet er urealistisk!

Det er ingen overdrivelse, men en realitet. En kristen ser hele virkeligheten fordi han fornemmer også de usynlige ting. Han inkluderer det i sine avgjørelser og klarer derfor å se fryktløst inn i fremtiden. Men bare en sann kristen kan være en virkelig realist.

Er du en av den store massen som bare vil innrømme det du ser med dine naturlige øyne og som er en av dem som bare ser en del av hele bildet? Eller er du en realistisk kristen som ser den usynlige verden som står ved vår side rede til å hjelpe, i troen?

Tilbudet om en levende erfaring

En levende erfaring

For å kunne treffe en fornuftig avgjørelse, må man selvfølgelig vite hva man beslutter seg til og hvordan en sann religion ser ut. Derfor kommer vi tilbake til bildet av de tre gruppene som går på de to motsatte veiene. Man kan beskrive dem på følgende måte:

Den store gruppen som går på den brede veien, har selvfølgelig ingen erfaring med Gud i det hele tatt. De er verdslige mennesker som enten ikke har hørt noe om sann religion eller som helt bevisst har takket nei til tilbudet.

Den lille gruppen som også er underveis på den brede veien og som nå og da peker på sine plakater, består av mennesker som kjenner sannhetens teori. Det er veldig fristende! Mang en ungdom forveksler nemlig teoretisk kunnskap med en levende

erfaring. Kanskje han allerede gjorde en erfaring med Guds beskyttelse, men han kjenner ikke noen voksende og levende forbindelse med livets kilde. Men den som bare kjenner religionens teori, har bare en formell fromhet.

"I det ytre har de gudsfrykt, men de forneker dens kraft." 2. Timoteus 3,5.

"Bare en formell fromhet kan ikke frelse noen. Alle må ha en dyp og levende erfaring. Bare det kommer til å redde dem i trengselstiden." E.G. White, *Mar-anatha*, s. 97.

Den tredje gruppen er på farten på den smale veien. De står i en levende forbindelse med sin frelser. De sluttet med teorien, men lever et praktisk kristenliv som gang på gang gir dem personlige erfaringer. De lever virkelig som troende.

Sitat:

En levende erfaring vokser daglig. "For å kunne gjøre Guds vilje, behøver vi en ny, levende erfaring i vårt kristenliv. Selv om vi har gjort mange erfaringer i fortiden, hjelper de oss ikke akkurat nå og styrker oss ikke i å overvinne vanskelighetene på veien. Daglig trenger vi ny nåde og frisk kraft for å kunne seire. E.G. White, *Bibelkommentar*, s. 239.

”Sjelen som elsker Gud, reiser seg over tvilens tåke; den får en strålende, stor, dyp og levende erfaring, blir saktmodig og likner Kristus.” E.G. White, *Bibelkommentars*. 444.

Til ettertanke:

Er du usikker på hvilken gruppe du hører til? Bare svar ærlig på følgende spørsmål:

Har jeg i dag hørt Jesu stemme snakende til meg slik at det brannt i hjertet mitt?

Hvis ikke, når var det forrige gang?

Kjenner jeg denne erfaring i det hele tatt?

Har jeg vokst åndelig i det siste?

Er jeg glad over å være en kristen?

Synes jeg at det er en byrde eller en hjelp å være kristen?

Synes jeg at religion er noe som innskrenker meg?

Når jeg er sammen med andre ungdommer som ikke tror: Står jeg ved min religion eller skammer jeg meg kanskje?

Hvordan ser en slik levende erfaring ut?

Det beste er å beskrive det med en bibeltekst: ”For alt som er født av Gud, seirer over verden. Og det som har seiret over verden, er vår tro.” *1. Johannes 5,4.*

Her snakkes det ikke om en seier som kanskje en gang i fremtiden overvinner verden. Johannes velger den fortids formen og sier at vår tro allerede har seiret over verden. Det betyr: Seieren er allerede tilkjempet; det er en historisk kjensgjerning!

Det dreier seg ikke lenger om hvem som vinner kampen. Dette spørsmål er allerede avgjort for lenge siden! Vår ”Champion” har allerede seiret. Jesus kom til jorden som et menneske slik du og jeg og førte bevis for at det er mulig å seire suverent over synden selv om man har en kropp som er svært belastet og kontrollert av arvelighetsloven. Han seiret over Satan allerede for noen tusen år siden ved å holde fast i Guds kraft i troen og ved å leve et liv uten synd her på jorden, selv om han var et menneske som du og jeg. Nå tilbyr han oss selvelseieren.

En kristen drar derfor ikke ut for å vinne seieren. I troen mottar han seieren som allerede er vunnet,

og han vet at det er et prøvd og pålitelig verktøy i hans hender.

En Adventpioner uttrykte det en gang slik:

”Noen viker tilbake for stadig å kjempe mot jeget og de verdslige lyster, men de har ingen anelse om gleden over å seire. De opplevde bare nederlag. Det er ikke så smertefullt å kjempe, når man oppnår seier etter seier. Den gamle veteran som allerede hadde kjempet i hundre kriger og som bare hadde seiret i hvert slag, ville gjerne alltid være på slagmarken. Alexander den stores soldater kjente ikke noen nederlag. Derfor ventet de gang på gang utålmodig på å bli ledet til slagmarken. Deres kraft som var et resultat av deres mot, økte ved hver seier. ... Her ligger kraftens hemmelighet skjult. Kristus, Guds sønn, han som fikk all makt i himmelen og på jorden, fullfører verket. Når Jesus bor i hjertet vårt, da har vi allerede seiret.” E.J. Waggoner, *Lektionen über den Glauben*, 12.

En sann historie som lignelse

Det finnes en interessant historie fra Det gamle testamentet. Den beskriver det seierrike livet til en kristen som har en levende erfaring med Gud som en lignelse.

Moabittene, ammonittene sammen med meunitene gjorde et krigstog mot Josjafat. De rykket frem med en kjempestor alliert hær mot Israel. Sett fra et menneskelig synspunkt hadde Josjafat ikke den minste sjanse til å seire mot denne overmakten. Men kong Josjafat lot seg ikke skremme. Han søkte Gud i bønn og sa til ham helt åpent og ærlig: "Vi har ikke styrke nok til å stå imot denne store hæren som kommer mot oss. Vi vet ikke hva vi skal gjøre; men våre øyne er vendt mot deg." *2.Krønikebok 20,12.*

Gud lyttet til sin svake tjener, fortalte hva hans vilje var, og sa akkurat hva kongen skulle gjøre. Med ny kraft drog israelittene ut i kamp. Men de gikk ikke ut for å vinne seieren – seieren hadde Gud lovet dem. Derfor gikk de med takkesanger mot motstanderne som om de allerede hadde seiret. Og de opplevde følgende:

"Siden rådførte han seg med folket og stilte så opp en flokk av sangere, som skulle love Herren i hellig drakt, mens de drog ut foran den væpnede hæren. De skulle synge: "Pris Herren, for hans miskunn varer evig!" Så snart de stemte i med jubelrop og lovsang, lot Herren en flokk som lå i bakhold, angripe ammonittene og moabittene og mennene fra Se'ir-fjellene som rykket fram mot Juda, og de

ble slått. Ammonittene og moabittene vendte seg da mot mennene fra Se'ir-fjellene og utslettet dem fullstendig. Da de hadde gjort ende på dem, gav de seg til å utrydde hverandre. Da judeerne kom opp til det stedet hvor en kunne se ut over ødemarken, og så seg om etter hæren, fikk de øye på de falne som lå døde på marken: ingen hadde sluppet unna.” *2. Krønikebok 20,21-24.*

Kan du forestille deg denne situasjonen? Da rykker en hær ut i krigen og synger allerede i forveien sanger for å takke Gud at han kommer til å gi dem seier, selv om de ennå ikke har møtt fienden! Slik går det med livet for en sann kristen. Full av takknemlighet går han til sin daglige jobb, vel vitende om at hans tro er seieren som allerede har vunnet verden.

Et resultat av denne holdningen er en ubeskrikelig livsglede – ikke noen overfladisk munterhet, men en dyp, inderlig glede. ”Mennesket som kjemper og ser at fienden rømmer, kan fryde seg. Ingen kan hindre ham i å glede seg, fordi det er en spontan begeistring over at fienden flykter. Den som kjenner denne hemmelighet, behøver man ikke oppfordre til å glede seg. Gleden kommer som en umiddelbar følge av denne seierrike erfaringen som man ikke klarer å holde tilbake.” E.J. Waggoner, *Lektionen über den Glauben*, 11.

Hvordan får jeg en slik levende erfaring?

Ønsker også du å gjøre en slik erfaring?

Ønsker du for alltid å overvinne dine syndige vaner?

Ønsker du en gang for alle å legge bak deg det som tapper deg for krefter og ødelegger deg?

Ønsker du å komme løs fra en helseskadelig avhengighet?

Ønsker du å stadig oppleve ekte seire i livet ditt?

Ønsker du å bli virkelig glad og fornøyd?

Hvis ja, da trenger du en levende erfaring med din skaper!

Du spør hvordan man får en slik erfaring?

Helt enkelt, ved at du lar din tro bli en praktisk erfaring!

Er du skuffet fordi svaret synes å være for lett?

Men det er slik, for et kristenliv er ikke komplisert. Lev din tro, som du har, praktisk og du kommer til å vokse inn i en levende erfaring. Kanskje du ikke forstår alt som du ønsker og du må fortsatt lære mye. Men hvis du følger lysetsom du allerede har, da kommer alt annet av seg selv.

Du må bare begynne og beslutte deg til å praktisere din tro i hverdagen. ”En levende erfaring be-

står av daglige prøver, kamper og fristelser, store anstrengelser og seire; stor fred og glede oppnåes gjennom Jesus.” E.G. White, *Veiledning for menigheten* 1, s. 235.

Vi må ikke skille vår tro fra vårt daglige liv, og da vil vår tro bli levende. Hvis vi slutter å føre et dobbeltliv og endelig gjør alvor av vår tro, får vi en levende erfaring uten like.

”For å eie åndelig liv og kraft, må vi være i en levende forbindelse med vår himmelske Far. Vårt sinn kan føle seg tiltrukket av ham, og vi kan tenke på hans miskunnhet og hans velsignelser, men dette er ikke fullt ut det samme som å samtale med ham. For å kunne tale med Gud må vi ha noe å si til ham om vårt daglige liv slik det virkelig er.” E.G. White, *Veien til Kristus*, s. 109.

Hvis det altså er vårt mål å stå i nær forbindelse med Gud, da behøver vi bare å ta ham med i alle anliggender av vårt daglig liv. Religionen er ingen grå teori som har sin plass i gudstjenesten eller i noen andre utvalgte steder. Skal den være menings- og virkningsfull, må den praktiseres i hverdagen.

Når du først og fremst har gjort en begynnelse, kommer Gud til å lede deg videre. Du bør ikke bekymre deg over ”hvordan”.

Når du vil ta førerkortet, må du jo heller ikke gruble over hvordan du klarer å kjøre, hvordan du forbereder deg best på den praktiske prøven eller hvilke spørsmål som stilles i den teoretiske prøven. Din første oppgave består i å melde deg på kjøreskole. Resten overtar kjørelæreren eller kjøreskolen.

Slik er det også med det åndelige livet. Bestem deg for å gå den rette veien og overlat det til din himmelske "kjørelærer" å lede deg videre. Han kjenner deg bedre enn dine foreldre, til og med bedre enn du kjenner deg selv.

Om du ennå ikke innvendig ble et nytt menneske gjennom nyfødselen, kommer han til å lede deg slik at du kan gå dette skrittet. Hvis du allerede har gjort denne erfaringen, kommer han til å lede deg til det du bør lære videre. Det eneste Jesus trenger, er bare ditt samtykke til å gripe inn i livet og å lede deg, fordi han vil aldri tvinge deg.

Denne innbydelsen gir du ham en gang generelt, men hvis du ønsker at gjerningen skal gå videre må du gang på gang fornye det. Bibelen kaller dette "å vie seg".

"Selv om den kristne har opplevd dette, må han ikke legge hendene i fanget og være fornøyd med det som er gjort for ham. ... Han må hver dag overgi seg på ny." E.G. White, *Alfa og Omega*, bind 6, s. 324.

Vennskap med Gud

La oss anta du er forelsket. Der er ei ung jente eller en ung mann som du har falt for. Du synes hun/han er veldig hyggelig og har dessuten et bra utseende. Dere har allerede gjort noen ting sammen og oppdaget at dere kommer veldig godt ut av det med hverandre. Deres forbindelse varer over lengere tid, og dere har til hensikt å gifte dere.

Om noen skulle si til deg: "Vær forsiktig! Når du er gift må du gjøre alt sammen med din partner. Du må snakke med ham og informere ham om det du vil gjøre. Du må alltid leve sammen med ham!"

Skulle du oppleve dette som tvang?

Nei, selvfølgelig ikke. Det er jo nettopp det du ønsker: Du vil dele ditt liv sammen med dette menneske.

Hvordan kommer det til et slikt vennskap?

Idet man gjør ting sammen, blir man bedre kjent med hverandre og lærer å sette pris på hverandre. Etter hvert kjenner man hverandre bedre og elsker hverandre mer.

Slik er det hvis du virkelig elsker Jesus. Du ønsker av hele ditt hjerte å dele dine erfaringer med ham og å la ham få del i ditt liv. Han ble din beste

venn og du er helt sikker på at han bare ønsker ditt beste.

”Dersom de som bekjenner seg til å være kristne, elsker Jesus mer enn verden, vil de gjerne snakke om ham, deres beste venn, midtpunktet for deres høyeste hengivenhet.” E.G. White, *Veiledning for menigheten* 1, s. 45.

Hvordan kommer det til et slikt nært vennskap med Jesus?

Man blir kjent med ham i forskjellige livssituasjoner. Man snakker med ham om alt. I bønn legger man sine planer i hans hender. Når man dag for dag rådfører seg med ham i de praktiske avgjørelser, lærer man å sette mer og mer pris på ham og vinner mer og mer tillit til ham. Man lever sammen med ham, gjør ting sammen og blir enda bedre kjent med ham.

Men en slik forbindelse kan man ikke bygge opp i teorien. Man må oppleve den praktisk. Derfor inviterer Gud oss til å bli kjent med ham på denne måten. ”Smak og se at Herren er god. Salig er den som søker tilflukt hos ham!” Salme 34,9.

Hva hindrer deg i å bli kjent med ham på denne måten?

Kommunikasjon med skaperen

Bli kjent med Gud i bønn

En god mulighet til å bli bedre kjent med Jesus, er bønn. For å forstå oss riktig: Det betyr ikke å lire av seg en bønneformel. Mange ber bønner som bare er en formalitet – som en rutinesak, tørr, kald og uten liv. Men slike ”bønner” hjelper ikke i det hele tatt, fordi de ikke når Guds trone.

”Menigheten trenger den ferske, levende erfaring fra medlemmer som har den vanen å ha forbindelse med Gud. Tørre, tomme bønner og vitnesbyrd uten Kristi nærvær gir ikke noe hjelp til folket.” E.G. White, *Zeugnisse für die Gemeinde* VI, s. 72.

Når de hører ordet ”bønn” tenker mange bare på å snakke. Det er riktignok én del av bønnen, men det handler om å føre en riktig samtale med selve Jesus, han som levde her på jorden og døde for oss – og om å få svar fra ham også! Han ligger jo ikke lenger død i Josefs grav, men tjener oss i den himmelske helligdommen.

Derfor kan vi helt sikkert regne med å virkelig få et svar på våre viktige spørsmål. For å være ærlig: Hvis folk tenker de bare skulle snakke, men aldri ha et svar i sikte, da forstår jeg godt at de tviler på meningen med det hele. Nei, med Jesus kan man føre en riktig samtale!

Men ikke en akustisk samtale. Vanligvis hører du ikke med dine ører en stemme som svarer. Likevel er du helt sikker på at Guds sønn talte til deg personlig. Denne erfaring kan man best beskrive med følgende ord: ”Vårt hjerte vil ofte brenne i oss når han kommer nær for å samtale med oss, slik han gjorde med Enok.” E.G. White, *Slektenes håp*, s. 507.

Hvis du ennå ikke har opplevd at ditt hjerte brenner, da er det nå på tide å gjøre denne erfaring.

Ta for eksempel et ektepar som er lykkelig gift i mange år. De to behøver ikke å si alt med ord til hverandre. Et blikk er ofte nok for den andre til å

vite hva den ene mener. Jo bedre man kjenner hverandre desto lettere blir denne kommunikasjon uten ord.

Slik er det også med Jesus: Det er ikke nødvendig å høre hans røst med de naturlige ørene for å forstå ham. Hvis du kjenner ham godt nok, kan han meddele seg bare gjennom et vink av forsynet. Bibelen uttrykker det slik: ”Jeg vil lære deg og vise deg den veien du skal gå. Jeg vil gi deg råd med mitt øye.” *Salme 32,8.*

Sånn er det med ”å se på og forstå hverandre”. Jo bedre vi kjenner Jesus desto bedre kan vi forstå ham når han snakker til oss. Det kan skje gjennom vår samvittighet, gjennom et bibelord som vi leser, gjennom et råd fra en venn eller bare gjennom omstendigheter som Gud tillater. Uansett hvordan det skjer i en viss situasjon – vi vil være sikre på at han snakket til oss og hva han ville si oss. ”Enhver trenger en personlig erfaring når det gjelder å oppnå kunnskap om Guds vilje. Hver enkelt må høre ham tale til sitt hjerte. Når alle andre stemmer tier, og vi venter i stillhet, vil sjelens taushet gjøre at Guds stemme høres desto klarere.” E.G. White, *Slektenes håp*, s. 271.

Fra mitt personlig liv kan jeg forsikre at det er en oppløftende erfaring som jeg aldri vil miste

igjen. Bli ikke motløs hvis du ikke straks er ”profesjonell”. Denne kommunikasjon må læres og det går ikke med en gang. Men det blir bedre og bedre hvis du gir alt.

Hvis du virkelig vil bli kjent med Jesus, må du lære å be. ”La ikke noe holde deg fra å be. Gjør deg all flid for å holde forbindelsen med Jesus ved like. Gjør bruk av enhver anledning til å gå dit hvor det blir holdt bønn.” E.G. White, *Veien til Kristus*, s. 116.

Du kan være sikker på at tusen ting vil avlede deg, men det må du ikke tillate hvis du vil bygge opp et levende fellesskap med Jesus. Guds store motspiller er ivrig opptatt med å holde deg borte fra et nært fellesskap med Jesus. Satan ville helst at du aldri hadde hørt Jesu navn. Men siden han ikke kan endre det nå, forsøker han alt som står i hans makt for å lede deg slik at du i hvert fall ikke skal dra noe spesielt ut fra dette bekjentskap. Lykkes han å avlede deg fra å be, har han allerede nesten seiret.

Martin Luther var en svært opptatt mann. Likevel brukte han den beste tiden til å be. ”Under striden i Augsburg lot Luther ikke en eneste dag gå uten at han brukte minst tre timer til bønn, og det var den tiden som passet best til studiet.” E.G. White, *Mot historiens klimaks*, s. 165.

Martin Luther

Sitat:

"Gud forventer at vi ber mye mer og snakker mye mindre." E.G.White, *Zeugnisse für die Gemeinde* VII, s. 174.

Ta tid til å be

Det er viktig at du tar nok tid til å be. Det handler ikke bare om raskt å informere Jesus over det som har skjedd, for du vil jo også høre hans svar.

Bare tenk når du går til din lærer og ber ham å forklare deg matematikkformelen igjen, fordi du ikke har forstått det i første forsøk. Han vil det

gjærne og begynner å forklare deg sammenhengen. Han snur seg og skriver formelen på tavlen. Men mens han snur seg tilbake mot deg, ser han at du nettopp roper ”ha det” og løper ut av rommet. Hva tenker han da om deg? Ville du ha et svar eller ikke?

Slik er det når vi kommer med et ønske eller et spørsmål til Jesus. Vi løper bort med et kort ”amen”, uten å vente på svaret.

”Mange går selv i deres andaktsstunder glipp av velsigneslen i det virkelige fellesskapet med Gud. De har altfor mye hastverk. Med hastige skritt skynder de seg inn til Kristi kjærlighetsfylte nærvær og stanser kanskje et øyeblikk i det hellige området, men venter ikke på å få råd og hjelp. De har ikke tid til å dvele hos den guddommelige lærer. Fortsatt plaget av sine byrder, vender de tilbake til sine gjerninger.” E.G. White, *Uddannelse*, s. 262.1 (dansk utgave).

Det er som om man sleper en ryggsekk full av tunge steiner, pakker den ut ved Jesu føtter og forklarer ham at man vil la hele byrden bli hos ham, men etter bønnen pakker man alt sammen igjen og sleper hele byrden videre.

Nei, slik kan du ikke be! En riktig bønn består av tale og svar og du burde ikke være fornøyd med

mindre enn dette! Når du har forstått hans svar, vet du hva du har å gjøre.

Mange mennesker vet at bønn er viktig og så lenge de har tid nok, da ber de. Men når de har det travelt og kommer i tidspress, da forsømmer de å be. Men hvis man gjør det, da skjer det motsatte av det man ønsker: Istedenfor å spare tid ødsler man faktisk tiden!

Et praktisk eksempel gjør det klart. Anta at du og din venn er på vei i bil til et møte. Dere er litt forsinket og tiden er knapp. Din venn holder på med å teste hvor fort han klarer å ta svingene uten at bilen glir, mens du ser at tanken er nesten tom for bensin. Det røde lyset lyser og du peker på at det er snart slutt med bensin. Din venn svarer: "Det har jeg også lagt merke til, men akkurat nå har vi ikke tid til det, ellers kommer vi for sent." Etter to kilometer stoppet bilen midt i skogen.

Hva var resultatet? Tre hele timer forsinket! Det tar jo sin tid å få skyss for å hente bensin med en reservekanne ...

Slik er det med bønnen: Tar man ikke tid til den, tar det senere mye lengre tid å nå sitt mål. Martin Luther levde etter prinsippet å be særlig mye når han hadde mye å gjøre. Det var ikke bare noe snakk, men klokskap som ble utøvd i praksis.

Den som virkelig vil oppnå noe vedvarende i livet, må ta tid til å be. Ofte finner man ikke tid til det, men man burde ta seg tid på bekostning av andre ting. Om disse andre ting er viktige, kanskje svært viktige, men ingenting er så viktig som å be. Du burde prioritere bønn og planlegge alt annet etter den. Hvis alle dine andre gjøremål grupperer seg rundt bønn, kan du være sikker på å ha skaffet de beste betingelsene for en levende forbindelse med Gud.

Vil du ha framgang i livet, kan du ikke forsømme å be. Ellers fungerer det ikke! Hvis du tror det ikke er så viktig, da kan du ikke forvente at alt går bra.

Jeg kan nå ikke nevne alle aspekter som hører til at vi blir bønnhørt, men jeg anbefaler deg å lese kapitlet "Bønnens velsignelse" i Ellen White's bok Veien til Kristus. Der står mange viktige tanker om bønn som kommer til å være praktisk hjelp for deg.

Personlig andakt

Et element til som er nødvendig for å kunne vokse i en levende forbindelse er en regelmessig andakt. Bønnen er en del av andakten. Men du trenger lesestoff som passer. For eksempel er Ellen Whites boken Slektenes håp (Alfa og Omega, bind 4 og 5) utmerket. Hvis du er flink til å lese engelsk,

kan du lese den på originalspråket, ellers les den norske versjonen. Ta tid til det hver morgen. Les under bønn. Det kommer med sikkerhet til å lønne deg rikelig.

Jeg kjenner ikke noen bok etter Bibelen som er så egnet til å bli kjent med Jesus som denne inspirerte beskrivelsen av hans liv. Når du beskjeftiger deg med hvordan Jesus levde her på jorden, kan du opprette et riktig vennskap med ham.

”Det ville være godt for oss å bruke en time hver dag til å meditere over Kristi liv. I tankelivet burde vi følge hans liv steg for steg, og i fantasien holde fast ved hver begivenhet, særlig de avsluttende scener. Når vi tenker på hans store offer for oss, vil vi få en mer stabil tillit til ham; vår kjærlighet vil fornyes, og vi vil bli mere fylt av hans Ånd. Hvis vi ønsker å bli frelst, må vi ved korsets fot lære leksen om botferdighet og ydmykhet.” E.G. White, *Slektenes håp*, s. 53.

Det finnes en historie om en kunstner som gjerne ville ta en kopi av et vakkert bilde som hang i et slott. Men han fikk ikke lov til å gjøre det der hvor det ble stilt ut. Derfor bestemte han seg til å male det etter hukommelsen. Han satte seg framfor originalen og så på det i timesvis til han følte han hadde det i seg. Så skyndet han seg hjem til ate-

lieret og begynte å male. Hver dag brukte han tid for å kikke på og å innprente seg originalen. Mens han kikket og malte, kikket og malte, laget han i sitt arbeidsrom en eksakt kopi av bildet. Hver enkelt som så dette, ville også se originalen for å sammenligne det.

Her har vi et flott eksempel på hva som er hensikten med livet som kristen. Han ønsker å fremstille Jesu karakter i livet sitt for sine medmennesker. Men derfor må han hver dag ta tid til å kikke på og innprente seg originalen i bønn. Selve tiden som vi tar for å betrakte ham er ikke bortkastet, men kommer til å betale seg rikelig.

Den som blir kjent med Jesus som sin venn på denne måten, kommer helt automatisk til å vokse inn i en personlig erfaring med ham fordi han deler sitt liv med ham.

Når vi fordyper oss i
Jesu liv ...

vokser vår tillit til ham,
blir vår kjærlighet til ham
levende

blir vi til slutt dypere fylt
med hans gode Ånd.

The Desire of Ages 83.4.

En makeløs innbydelse

Følgende sammenligning er ikke overdrevet i det hele tatt: Bare tenk deg at du får en personlig innbydelse av en regjeringssjef. Flere ganger oppmuntrer han deg til å besøke ham og å meddele ham dine personlige ønsker. Anta han forsikrer deg skriftlig at han er villig til å bringe et offer for å hjelpe deg; at han allerede deponerte penger på en bank slik at det ikke mangler noen midler. Når det passer for deg, ville han ta seg tid til å legge regjeringsoppgavene til side. Kunne du avslå et slikt tilbud?

Jeg må innrømme at man kan ikke forestille seg dette. Det er for godt til å være sant. Men himmelens konge kommer til deg med et slikt tilbud. Han gir det til og med skriftlig: *"Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, så vil jeg gi dere hvile."* *Matteus 11,28.*

"Kom, la oss gjøre opp vår sak! sier Herren." *Jesaja 1,18.*

Gud har allerede bevist at han er rede til å bringe et offer for deg, ved å sende sin sønn som viste hans karakter og som døde for oss. Det er ikke hans skyld hvis en slik samtale ikke finner

sted. Det er bare du som må bestemme deg for å akseptere tilbudet. En slik anledning gis ikke bare en gang i livet, men hver dag, så ofte som du trenger det!

Daniel var en forretningsmann som hadde det travelt. Men uansett hvor mye press det var, hadde han for vane å be tre ganger om dagen. De som misunte ham, krevde at han skulle avstå fra bønn i bare en måned. Noen lettsindige ungdommer hadde i lang tid ikke forbindelse med Gud i bønn, selv om bare lettsindighet og åndelig treghet var de eneste løvene som stod i veien! Men Daniel visste med rett at det var et privilegium og absolutt nødvendig å ha dypt fellesskap med sin Gud. Hans vellykkete liv er et bevis på hva Gud er i stand til å gjøre gjennom et menneske som bruker det privilegium det er til å be:

Han lot oss få mange viktige profetier.

Mange mennesker kunne se et lys som de ellers ikke kunne ha sett.

Den daværende ”paven” (Nebukadnesar) omvendte seg.

Gjennom hans bønn kunne jødene dra tilbake til sitt land.

Tid til den personlige andakten

I *Efeserne* 6 vises den åndelige rustningen som hjelper en kristen å møte fienden suksessrik. Vi leser om troens skjold, rettferd som brynje, frelsens hjelm osv.

Når må man ta på seg en rustning: før eller etter kampen?

Du tror det er et dumt spørsmål? Det er vel klart at enhver tar på rustningen før kampen, men hvordan er det med det åndelige livet? Hvor ofte mener vi å kunne begynne dagen uten andakt! Vi trøster oss med tanken at vi vil innhente vår stille tid når vi har litt mer tid enn akkurat tidlig på morgenen. Men det er en svak trøst. En soldat trenger sin rustning før og ikke etter kampen! Du er ikke forberedt på dagen hvis du forsømmer å ta den på før dagens strid.

Det finnes noe ”smarte” ungdommer som lett kommer på glattisen. De hjelper med å spre budskapet. De hjelper kanskje syke eller gamle mennesker, eller de jobber med kristen litteratur eller overtar andre hverdagsjobber for å avlaste de voksne. De tror at de ikke trenger en personlig

andakt eller kan gjøre den kortere fordi de jobber jo ”i Herrens tjeneste”. De er vel ikke i noen verdslig bedrift, omgitt av ”verdslige mennesker”. Og i tillegg begynner deres arbeid med en kort fellesandakt. Det kunne jo være en erstatning for en personlig forbindelse.

Men den som tenker slik tar grundig feil! Den personlige andakten kan ikke erstattes med noe annet! Var du allerede kjempesulten? Slik at din mave skrek av sult? Skulle du i en slik situasjon be en annen person å spise for deg mens du ser på ham? På sammen måte kan din åndelig sult bare tilfredsstilles gjennom din personlig andakt, selv om du er vitne til at en annen holder andakt eller at du er en arbeider i Herrens tjeneste.

Det handler ikke om å oppfylle en lovlig form og å holde seg til et visst klokkeslett. Det kan være nødvendig på grunn av din tjeneste å ha din andakt på uregelmessige tider. Men når du forsømmer det, kan du ikke oppveie det med bare å gjøre ”gode” ting. Selv om det som du gjør er kjempeviktig, må du ta tid til å fylle bensin, ellers ankommer du enda senere.

Kanskje det ble for sent om kvelden og at vi derfor ikke har nok tid til en personlig andakt. Det kan ha to årsaker: Når det var din egen skyld at det ble

så sent og at du ikke fikk nok søvn for å hvile, da må vi ikke forundre oss. Gud sender ikke noe under for å erstatte mangel på søvn som vi mistet på grunn av feil planlegging. Da må vi bare gå og legge oss tidligere.

Men hvis vi ikke fikk nok søvn fordi det var Guds plan å først avslutte noe som var en viktig tjeneste som man ikke burde utsette, da kan vi være sikker på at han gir oss nok kraft og at vi likevel får tid til en personlig andakt.

Det er innlysende hvorfor det er best å ha den stille tiden om morgenen:

Da er det fortsatt stille og man bli ikke avledet.

Ånden er frisk og åpen.

Jesus, vårt forbilde, likte denne tiden best. Se *Markus 1,35*.

”Herren min Gud har gitt meg en disippels tunge, så jeg med mitt ord kan styrke den trette. Hver morgen vekker han mitt øre, så jeg kan høre på disiplers vis. Herren min Gud har åpnet mitt øre.” *Jesaja 50,4.5*.

”Om morgenen hører du min røst, tidlig vender jeg meg til deg og venter. *Salme 5,4*.

”La meg høre om din miskunn om morgenen, for jeg setter min lit til deg! Lær meg å kjenne den vei jeg skal gå, for jeg løfter min sjel til deg.” *Salme 143,8*.

Vi burde også ta tid på slutten av dagen til kveldsandakt. Hver morgen og hver kveld ble et lam ofret i helligdommen i ørkenen. Det symboliserer disse to andaktstidene. Da viet israelittene seg på nytt til å tjene Gud.

”Hver morgen og kveld ble et årsgammelt lam brent på alteret sammen med det tilhørende måltidsoffer som symbol på at folket daglig helliget seg til Gud og at de stadig var avhengige av Kristi soningsblod.” E.G.White, Alfa og Omega, bind 1, s. 326.

Sitat:

”Du må hellige deg til Gud hver morgen. Dette må være din aller første handling. La din bønn være: ”Ta meg Herre, og la meg helt høre deg til. Jeg legger alle mine planer ved dine føtter. Bruk meg i dag i din tjeneste. Bli hos meg, og la all min gjerning bli gjort i deg!” Dette er et daglig gjøremål. Overlat deg hver morgen til Gud for den dag som er begynt. Overlat alle dine planer til ham, slik at han kan gjøre dem til virkelighet eller forkaste dem, etter som han ser det er best. Slik kan du hver dag legge deg i Guds hånd, og på den måten vil ditt liv mer og mer bli dannet etter Jesu liv.”
E.G.White, *Veien til Kristus*, s. 81.

Den som lærer å samtale med Jesus på denne måten, kommer ikke bare til å oppleve at han får en fastere og fastere forbindelse til sin himmelske venn. Han blir også omgitt av en fredelig atmosfære som er en positiv innflytelse for andre.

Gi aldri opp!

Ettersom vi studerte alt dette, blir en ting klart: Man kan ikke bestille en levende erfaring fra et postordrefirma, man vinner den ikke i lotteri og heller ikke får man den ved noen tilfeldighet. Jesus lover oss en levende erfaring. Han tilbyr oss å få den gjennom bønn til ham og han leder oss frem. Men også vi må bruke alle våre krefter. Den som er for overfladisk, treg eller gir opp for fort, får den ikke. Bare den som vil ha den så absolutt som mannen ville ha skatten i åkeren, skal få den.

Derfor stilles spørsmålet: Vil du virkelig ha en levende erfaring med Gud? Hvis du virkelig vil ha den, da er du også villig til å sette alt inn på det, til du har fått den. Jesus forklarte en gang en lignelse for å forklare dette punktet.

En gang får en mann helt uventet besøk av en venn midt på natten. Fordi han ikke regnet med det i det hele tatt, er han tom for brød som han skulle gi

den sultne reisende. Derfor bestemmer han seg for å be sin nabo om brød. Men han har allerede lagt seg; det brenner ikke noe lys i hele huset og det er musestille. Så overveier mannen frem og tilbake: Skal han vekke naboen og be ham om brød? Han kunne aldri tenke seg å gjøre dette for seg selv, det er helt klart, men det gjelder jo å hjelpe en annen ...

Til slutt fatter han mot og står kort etter framfor nabohusets låste dør. Han banker høyt til naboen helt søvndrukken dukker opp i vinduet i andre etasje. Ergerlig tilretteviser han dem som ber: "Ikke forstyr meg! Døren er alt stengt, og både barna og jeg er i seng. Jeg kan ikke stå opp og gi deg noe." *Lukas 11,7.*

Hva nå? Det ville jo være helt uforskammet å fortsette å be, eller hva?

Men mannen lar seg ikke avvise men holder fast ved å be. Dermed får han også det han uselvvisk bad om. "Naboen liker ikke å bli forstyrret. Men verten er i knipe og lar seg ikke avfeie. Han må skaffe vennen mat. Og til slutt blir også hans påtrengende bønner belønnet. Behovet blir dekket." E.G. White, *Ord som lever* s. 91.1.

Hvordan står det til med deg? Lar du deg lett avvise eller holder du fast på bønnen, selv om svaret ikke kommer med en gang?

”Våre bønner bør være like alvorlige og utrette-
lige som den instendige bønnen fra den trengende
vennen som tryglet om brød ved nattetider. Jo mer
alvorlig og urokkelig vi holder ut i bønn, desto mer
intim vil vår forening med Kristus bli. Vi skal motta
økte velsignelser fordi vi har en større tro.”
E.G. White, *Ord som lever*, s. 96.1.

Idet vi ber mer alvorlig og utrettelig, blir vårt ån-
delige felleskap med Kristus enda nærmere. Det er
nødvendig å holde fast og ikke gi opp for å nå vårt
mål. Men det dreier seg ikke om et egoistisk mål.
Det betyr ikke å henge som et masende barn i mors
skjørt for å kreve ting som ikke er bra. Det handler
om ting Jesus har lovet.

Der sitter Elia. Gud lovet ham endelig regn etter
tre og et halvt års tørke, og nå ber han om oppfyl-
lelsen av dette løfte. Men etter all sannsynlighet
skjer ingenting. Himmelen er like skyfri som den
var alle de tørre årene før. Man kan ikke se det min-
ste tegn på at det bare kunne komme en liten regn-
byge. Men profeten gir ikke opp. Han ber igjen og
ransaker sitt hjerte for å finne ut om det er noe som
hindrer Gud i å bønnhøre ham.

Så sender han sin tjener for å holde utkikk etter
noen tegn på at noe skjer. Men han gir bare en ne-
gativ rapport. Elia ber igjen. Tjeneren kikker igjen

om han kan se noe, men han kan ikke si noe bedre enn første gangen.

Igjen, igjen, igjen ...

Elia er ikke oppgitt, ikke urolig, ikke i opprør. Han fortsetter bare å be om at alle hindringer tas bort fra hans hjerte. Interessant nok blir hans tro enda sterkere – ikke svakere. Akkurat det ville Herren oppnå: Elias tro skulle bli enda sterkere!

Etter at han har bedt den sjuende gangen, ser han en liten sky som forutsier mye regn; hans bønn slår til.

Betyr det at også vi burde be sju ganger før vår bønn blir hørt?

Ja, men ikke bokstavelig. I Bibelen er sjutallet for at noe er fullendt, fullkomment. ”Tallet sju står for fullkommenhet.” E.G. White, *Alfa og Omega*, bind 6, s. 401. Parallellen med at Elia bad sju ganger, er at vi ber så lenge til vår bønn kan bønnhøres.

”Gud sier ikke: Be én gang, så skal du få. Han oppfordrer oss til å fortsette å be – utrettelig. Stadig, vedholdende bønn gjør at den som ber, blir mer alvorlig innstilt. Det gir ham en økende lengsel etter å få de ting han ber om.” E.G. White, *Ord som lever*, s. 95.

Hvis Kristus ikke svarer på våre bønner med en gang, gjør han det med en viss hensikt. Vi må, slik

Elia, fjerner alle hindringer i vårt liv. Vi må komme i overensstemmelse med Gud.

Også han ble i lignelsen avvist, men allikevel ga han ikke opp sitt mål.

”Slik er det også med våre bønner. De synes ikke alltid å få et øyeblikkelig svar. Men Kristus lærer oss at vi ikke må holde opp med å be for det. Bønnen skal ikke egentlig utvirke noen forandring hos Gud. Den har til hensikt å bringe oss i harmoni med Gud. Når vi ber ham om noe, ser han kanskje at det først er nødvendig for oss å granske våre egne hjerter og angre våre synder. Derfor fører han oss gjennom prøvelser. Han leder oss fram til erfaringer som gjør oss ydmyke. Derved blir det klart for oss hva som står i veien og hindrer Den Hellige Ånd i å virke gjennom oss.” E.G. White, *Ord som lever*, s. 93.

En svært viktig lære

Det kan synes som at selve punktet var svært viktig for Jesus, for han forteller en lignelse til som inneholder samme lære.

”I en by var det en dommer som ikke fryktet Gud og ikke tok hensyn til noe menneske. I samme by var det en enke som stadig på ny kom til ham og

sa: 'Hjelp meg mot min motpart, så jeg kan få min rett.' Lenge ville han ikke, men til slutt sa han til seg selv: 'Enda jeg verken frykter Gud eller tar hensyn til noe menneske, får jeg hjelpe denne enken til hennes rett, slik som hun plager meg, ellers ender det vel med at hun flyr like i synet på meg.' Og Herren sa: 'Hør hva denne uhederlige dommeren sier!'" *Lukas 18, 2-6.*

"Den dommeren som her beskrives, hadde ingen respekt for det som er rett. Han hadde heller ingen medynk med de lidende. Enken som inntrengende la fram sin sak for ham, ble avvist gang på gang. Like iherdig kom hun tilbake til ham, men bare for å bli behandlet med samme forakt hver gang. Hun ble formelig jagd bort fra domssalen. Dommeren visste godt nok at hennes sak var rettfærdig. Og han kunne ha ordnet saken for henne med én gang. Men han ville ikke. Han ønsket å vise sin vilkårlige myndighet og makt. Det var en tilfredsstillelse for ham å la henne trygle og be forgyttes. Men hun ville ikke gi opp. Hun nektet å gå sin vei i motløshet. På tross av dommerens likegyldighet og hardhjertethet trengte hun seg inn på ham med sin begjæring, helt til han endelig gikk med på å ta seg av hennes sak. ... Det gjaldt å redde sitt gode navn og rykte. Det måtte ikke komme ut blant folk hvilken partisk og

ensidig dommer han var. Derfor hjalp han den utholdende kvinnen til å få sin rett.” E.G. White, *Ord som lever*, s. 111.

Følgene som mesterlæreren trekker av dette lyder: Hvis allerede selviske mennesker hjelper, hvor mye mer kommer Gud til å hjelpe, han som elsker oss med fullkommen kjærlighet! Jesus viste en gang til hvor viktig det er at vi gjør vår del og ikke slutter med å be. Med et alvor som ikke lar seg avvise, burde vi trygle ham om at han oppfyller sine løfter.

Også Jakob gjorde selv den samme erfaring da han brøt med sin hemmelighetsfulle motstander. Da engelen ville gå, sa han: ”Slipp meg, for morgenen gryr!’ Men Jakob svarte: ’Jeg slipper deg ikke uten at du velsigner meg.’” 1. Moses 32,26. Han holdt engelen fast med alle sine krefter. ”Det var en frimodig tillit hos et menneske som innrømmet sin egen uverdighet, og likevel stolte på Gud som er trofast og som holder sin pakt.” E.G. White, *Alfa og Omega* 1, s. 179.

Dette eksempel lærer oss at vi ikke må gi opp, men fortsette med å be hvis vi ikke får velsignelsen med en gang. Etter at hindringene i oss selv er fjernet, kan Jesus gi oss det som er best i vår situasjon.

Sitat:

"Alt det som Kristus fikk fra Gud, kan også vi få. Be og ta imot. Med Jakobs utholdende tro og Elias utholdenhet som ikke ga etter, kan dere gjøre bruk av alle Guds løfter."
E.G.White, *Maran-atha*, s. 86.4.

En ny begynnelse

*Hovedsaken er at jeg løper!
Er det sant?*

En viss sangtekst gjorde gang på gang stort inntrykk på meg. Den heter: "Min mor lærte meg at det i første rekke ikke kommer an på hvor fort jeg løper, men på den riktige retningen!"

Det er virkelig et sant råd! Jeg kan gi all min energi til å løpe fort, men hvis retningen ikke stemmer, leder hvert skritt meg bare lenger bort fra målet. Apostelen Paulus uttrykkte samme tanken slik: "Vet dere ikke at de som er med i et løp på idrettsbanen, de løper alle sammen, men bare én vinner seiersprisen. Løp da slik at dere vinner den!" *1.Korinterbrev 9,24*. Det er altså ikke nok å bare kjempe. Det må også være målrettet og etter reglene.

Det samme gjelder også for det åndelige livet. Det er ikke tilstrekkelig å kjempe mot synden på en

eller annen måte, selv om det gjøres med alle kref-
ter. Det er ikke nok å bestemme seg til å gi opp en
dårlig vane. Denne avgjørelsen er viktig og riktig,
men det må skje enda mer!

Når Jesus kommer igjen, finnes det noen men-
nesker som peker på sine ”gode” gjerninger. ”Mange
skal si til meg på den dag: Herre, Herre! Har vi ikke
profetert ved ditt navn, og drevet ut onde ånder ved
ditt navn, og gjort mange mektige gjerninger ved
ditt navn?” *Matteus 7,22*. Hvor forbauset kommer
de til å være når de får høre: ”Men da skal jeg si
dem rett ut: Jeg har aldri kjent dere. Bort fra meg,
dere som gjør urett!” *Matteus 7,23*.

Da opplever disse beklagelige mennesker den
største skuffelsen i livet sitt. De trodde de var på
den riktige siden, men de må med forferdelse fast-
slå at de stod på den falske siden. Kjempet de ikke
og brakte de ikke noen offer? Fornektet de ikke seg
selv og gjorde en innsats for Guds sak?

Som sagt: Det er ikke nok å bare kjempe. Det må
være målrettet og være overens med reglene. Det
første du trenger for å bli ”godkjent” for å delta i
denne åndelige konkurransen, er erfaringen av å
bli født på nytt.

Er du født på nytt?

Hvis du har troende foreldre, kan det være at de allerede tok imot denne erfaringen for deg i troen, mens du fortsatt var for liten til å gjøre det selv. Det er absolutt mulig og veldig bra, men når du har blitt litt eldre, er det ikke nok. Når du blir gammel nok til å treffe egne avgjørelser, blir du også ansvarlig. Da må du bestemme selv om du vil beholde den nye fødselen eller ikke. Uansett om dine foreldre gjorde det for deg den gangen, eller om det ikke ble gjort, må du i hvert fall bestemme deg selv på en intelligent måte.

Er du kanskje usikker på om du har hatt denne erfaring eller ikke? Det finnes en enkel test for å finne det ut:

- Finnes det noe i livet ditt som tvinger deg til å gjøre noe dårlig, selv om du faktisk ikke vil det?
- Hvem eier hjertet ditt?
- Hva er tankene dine opptatt av?
- Hva snakker du gjerne om?
- Hvem tilhører dine varmeste følelser og beste krefter?
- Hvem styrer livet ditt?
- Føler du at Guds ånd virker i livet ditt?

- Må du gjøre noe som du egentlig ikke vil gjøre, fordi du vet at det er synd?

- Viser "Åndens frukt" seg i livet ditt? (*Galater 5,22*).

- Finnes det noe i livet ditt som du tidligere elsket, men nå hater?

Når du svarer på disse enkle spørsmålene, finner du fort ut hvor du står. Hvis du aldri bevisst har bestemt deg for det, eller hvis du ikke kan svare tilfredsstillende på disse spørsmålene, mangler du sikkert denne viktige erfaringen.

Hvis du lever med dårlige vaner og ikke er virkelig fri, kan du være sikker på at du ikke kjemper på den riktige siden. "Jesus svarte dem: "Sannelig, sannelig, det sier jeg dere: Den som gjør synd, er syndens trell." *Johannes 8,34*.

Er apostelen Paulus erfaring også din egen erfaring? Han beretter hva han selv opplevde før. Han forteller det i nåtidsform og bekjenner: "For jeg vet at i meg, det vil si slik jeg er i meg selv, bor det ikke noe godt. Viljen har jeg, men å gjøre det gode makter jeg ikke. Det gode som jeg vil, gjør jeg ikke, og det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg." *Romerne 7, 18-19*.

"Mitt indre menneske sier med glede ja til Guds lov, men jeg merker en annen lov i mine lemmer.

Den kjemper mot loven i mitt sinn og tar meg til fange under syndens lov som virker i lemmene. Jeg ulykkelige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?” *Romerne 7, 22-24.*

Det er ikke erfaringen til en helt, men til et usselt vesen som blir behersket av en sterkere ånd som tvinger ham til å gjøre ting som han faktisk ikke vil gjøre. Den som lider under en slik trelldom, er virkelig en stakkar. Det er en deprimerende erfaring å se gang på gang at du ikke klarer det du egentlig vil gjøre! I det lange løp blir man helt motløs!

Det finnes forskjellige muligheter til å reagere på dette:

Sitat:

”Skal det være erfaringen av en kristen? Det finnes noen som tror det. Men hvorfor ropte da apostelen Paulus i sin sjeleangst: ’Jeg ulykkelige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?’ Romerne 7,24. Er det en kristen tilstand – et ’dødens legeme’ som er så forferdelig at man roper etter befrielse? Nei, aldri.” E.J. Waggoner, *Christus und seine Gerechtigkeit* 82.

Man avfinner seg med det og trøster seg med tanken på at andre ikke har det bedre. Så lager man seg et alibi av fikenblad og fremholder at Paulus var en bra kristen. Hvis også han selv hadde denne erfaringen, kan det ikke være så dårlig.

Den andre muligheten er å innrømme helt ærlig den utilfredsstillende tilstand og å lete etter løsningen på problemet.

Paulus opplevde befrielsen fra selve tilstanden som han beskriver i Romerbrevets sjuende kapittel da han ble født på ny. Fra og med denne opplevelsen kjempet han ikke lenger forgieves som en taper, men han kjempet den seierrike kampen til et mennesket som gjennom Jesus ble en vinner. Akkurat samme erfaring kan du også gjøre.

En inderlig kjærlighetsforbindelse

Du kjenner sikkert den velkjente tekst fra Johannesevangeliet: "Og dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus." *Johannes 17,3.*

For å forstå hva som er ment med dette, lønner det seg å sammenligne det med andre bibeltekster. I Det gamle testamente leser vi titt og ofte om det.

Gang på gang heter det at en mann levde sammen med sin hustru og da fikk de et barn. Ta for eksempel *1. Moses 4,1*: "Adam levde sammen med sin hustru Eva. Hun ble med barn og fødte Kain."

Tydeligvis handlet det her mer om å bare erkjenne noen med øynene. Dette ordet brukes for den inderlige forbindelsen mellom to mennesker. Ved å innplante mannens sæd i kvinnens kropp blir det til et nytt liv.

Hvorfor brukes samme ordet også for å kjenne Gud?

Det finnes mange paralleller mellom opprinnelsen av det naturlige og det åndelige livet.

Først og fremst har vi for eksempel det faktum at disse to mennesker elsker hverandre dypt. Likeså elsker også Gud oss. Jesu yndlingsdisippel skriver i et av brevene: "Han elsket oss først." *1. Johannes 4,19*.

Når vi besvarer hans kjærlighet, oppstår også inne i oss en lengsel etter å elske ham. Vi ønsker å ha mer å gjøre med ham og å være i hans nærhet.

Når vi har et slik inderlig fellesskap at han kan innplante sin sæd i oss, oppstår nytt liv i oss. Derfor sammenlignes den nye fødselen med å innplante en sæd. "Dere er jo født på ny, ikke i kraft av forgjengelig, men av uforgjengelig sæd." *1. Peter 1,23*.

”Derfor, hvis noen er i Kristus, er han en ny skapning. Det gamle er borte, se, det nye er blitt til!”
2.Korinter 5,17.

Sitat:

”For det som betyr noe, er verken å være omskåret eller uomskåret, men å være en ny skapning.” Galater 6,15.

Med glad lydighet i hjertet?

Her følger ikke en utførlig avhandling om hvordan man blir født på nytt. (På slutten av kapittelet kan du lese henvisninger til noen skrifter om det.) Her gies det heller noen prinsipielle forklaringer som henger sammen med å bli født på nytt. Det finnes noen kjennetegn som tilhører erfaringen av å bli født på nytt.

Glede i Guds lov

Å bli frigjort er deilig, ikke ubehagelig eller negativt. På samme måten er frigjørelsen fra syndens trelldom en herlig erfaring for deg, særlig hvis du allerede har kjempet i lengre tid for å komme løs. Ja, det blir en riktig lettelse og du kan ikke annet enn riktig å glede deg over det. Et slikt øyeblikk glemmer man ikke så fort.

Etter at du ble født på nytt og har fått et nytt liv, er det en glede for deg å gjøre Guds vilje som finner sitt uttrykk i hans lov. David sa en gang: ”Jeg har min glede i dine bud, og jeg elsker dem.” *Salme 119,47*. Når du leser hele salme 119, ser du at den er som en kjærlighetssang – så overstrømmende ut-

trykker David sin glede og sin kjærlighet til Guds bud. Det blir også din egen erfaring.

På min skole hadde vi en bibelgruppe. Når vi samlet oss der, leste vi en tekst, så kunne de som ville si noe om den og til slutt bad vi. Selv om jeg ikke lenger husker alle detaljer, husker jeg en ting som om det skjedde i dag: Der fantes en elev fra en annen klasse som alltid utstrålte en glede som var tiltrekkende på meg. Han var positiv, vennlig og full av fred. Jeg vet ikke om det var en tilfeldighet at han het Kristian eller om Gud ville si meg noe gjennom dette. I hvert fall hadde atmosfæren rundt ham stor innflytelse på meg og hjalp meg til å finne den rette veien.

Etter at jeg selv ble født på nytt, kunne jeg forstå ham bedre. Jeg husker godt en dag da denne erfaringen var helt ny for meg. Min skolevei ledet meg forbi en høy hekk og jeg var veldig glad. Plutselig merket jeg at jeg snakket høyt: "Far, du er bare super." Jeg ble plutselig forskrekket fordi jeg ikke var sikker på om jeg hadde lov til å tiltale den allmektige Gud på denne måten. I dag vet jeg at han sikkert gleder seg over en slik naturlig spontanitet, men den gangen kjente jeg ikke karakteren til vår frelser så godt.

For å ikke misforstå hverandre: Det betyr ikke at følelser er det viktigste. Men det stemmer at sann

glede er en oppløftende følelse og at en slik glede hører med til en levende erfaring, selv om det muligens kommer litt senere. Vår oppgave er å oppfylle betingelsene, mens det er Guds oppgave å gi gledelige følelser på akkurat den tiden han synes er best.

”Det er vår oppgave å utøve tro, men glade følelser og velsignelser kan bare Gud gi.” *Det er et godt land* 51.1.

Sitat:

”Når Kristus bor i oss, vil vi være så fylt av hans kjærlighet og av glede i samfunnet med Frelseren at vi ved å betrakte ham glemmer oss selv. Alle handlinger vil springe ut av kjærlighet til Kristus. De som kjenner at Guds kjærlighet tvinger dem, spør ikke etter hvor lite de kan gjøre for å oppfylle hans krav. De spør ikke etter det minste lavmål, men gjør sitt beste for å være i full harmoni med Frelserens vilje. De er drevet av et alvorlig ønske og overgir alt. De legger for dagen en interesse som svarer til verdien av det de søker å oppnå. Hvis vi bekjenner Kristus uten å eie denne dype kjærligheten, blir bekjennelsen bare en talemåte, en tørr formalitet, en tung trelletjeneste.” E.G.White, Veien til Kristus, s. 50.

Meddelelsesbehov

Når du har opplevd erfaringen av å bli født på nytt, kan du ikke holde det for deg selv. Du kommer nesten til å sprekke hvis du ikke kan fortelle det.

”Når et menneske kommer til Kristus, får han et sterkt ønske om å fortelle andre hvilken venn han har funnet i Jesus. Den sannhet som frelser og heliggjør, kan ikke holdes innestengt i hjertet. Derfor, er vi kledd i Kristi rettferdighet og fylt med hans Ånds glede, vil vi ikke kunne tie. Hvis vi har smakt og sett at Herren er god, så har vi også noe å fortelle.” E.G. White, *Veien til Kristus*, s. 91,1.

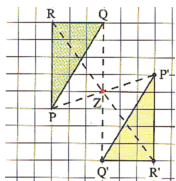
Livet som en kristen er
det eneste livet som
virkelig lønner seg å leve.

Speilbilde

Fra matematikken kjenner du kanskje speilbildet av punkter. En geometrisk figur speiles på et eneste punkt. Speilbildet er akkurat likt originalbildet, men man ser det på en annen måte. Hvis for eksempel bildet stod på hodet før, står det etterpå riktig.

Dette faktum er en flott lignelse på at man blir født på nytt. Selv om ditt gamle liv stod på hodet

på mange måter, kan det forandre seg helt. Alle linjene går gjennom punktet, og det er den nye fødselen. Etter det er du på en viss måte et annet menneske. Livet ditt ble forandret selv om speilbildet ligner originalen. Du eier jo fortsatt den samme menneskelige natur som før.

I din menneskelige natur finnes det drifter, engstelser og følelser. Du har tilegnet deg vaner og oppfører deg på din måte. Alt dette forandrer seg ikke plutselig når du bli født på nytt. Etter denne erfaringen må det skje en livslang forandring. Da får du lov til å samarbeide med Gud og kan regne med hans hjelp. Men det er svært viktig at en grunnleggende begynnelse blir gjort.

Hvis du en gang var oppe til en eksamen for å få lov til å fortsette på en videregående skole og fikk meldingen om at du har bestått, da kjenner du følelsene som kommer. På den ene siden er det en begrundet glede over at du klarte det. På den andre siden blir gleden blandet med noe usikkerhet over det ukjente nye. Idet du bestod prøven, begynner det faktisk!

Slik er det med den nye fødselen. Selvfølgelig er det en kjempegod opplevelse å ha fått et nytt hjerte,

å være fri til ikke lenger å måtte synde. Men det er bare begynnelsen av skolen! Nå begynner en læreprosess som kommer til å vare hele livet. Nå gjelder det å glemme gamle ting og å lære nye. Du kan forvente at det blir en kamp når de gamle vaner ikke vil gi seg, men også seier hvis du lar Guds kraft virke.

Apostelen Paulus sammenligner det med kampen til en krigsfører i et slag (se *Efeser* 6,10-17). Hvordan du kan være seierrik i denne kampen, vil være temaet til en annen bok.

Bare for å gi en litt bedre forklaring, la meg nevne en bibeltekst som beskriver sammenhengen mellom den nye fødselen og den etterfølgende reformasjon av kristenlivet: ”Dere har tatt imot Kristus Jesus som Herre; så må dere også leve i ham.” *Kolosserne* 2,6. Med andre ord: Det er samme prinsipp! Slik dere fikk tak i seieren i begynnelsen, skal dere holde fast på seieren til slutten.

For en bedre forståelse:

Hvis du ikke ennå har opplevd den nye fødselen, så les den første delen i boken ”Veien til Kristus”: ”Hvordan kommer jeg til Kristus?”

Også brosjyren ”Fra trelldom til frihet” kan være en stor hjelp for deg.

Bare to muligheter

Det finnes bare to muligheter

Bare overvei helt nøkternt. Det finnes bare to muligheter: Enten er saken den at den sanne kristne religion er en stor bløff, eller så er det det aller beste som noensinne kan bli gitt og vil bli gitt. Det finnes ingen tredje mulighet, intet alternativ! Jesus kom med for mange kunngjøringer. Ubøyelig påstod han for eksempel at han er den eneste veien til det evige livet (se Johannes 14,6), og han lot oss vite at det finnes bare en vei. Videre påstod han at bare han er døren til sauene (se Johannes 10,7-10). Dermed betegner han enhver annen religion som grovt bedrag. Enten er dette utsagn helt galt eller det er virkelig sant. Du har altså bare valget mellom to muligheter:

Hvis det Jesus sier er feil, da innlat deg ikke på hans religion i det hele tatt. Vend deg bestemt bort

fordi det er den største løgn og folkebedrag som noensinne fantes. Du burde til og med kjempe for at ikke andre mennesker går inn på det.

Men hvis det han sier er riktig, da bestem deg for det med alle de konsekvenser det kan få og gå helt inn for det, slik at også andre blir kjent med denne veien. Det lønner seg å gi opp alt annet for dette alternativet fordi noe bedre finnes ikke.

Da jeg var tenåring, overveide jeg lenge disse to mulighetene. På dette tidspunktet visste jeg ennå ikke helt, hva jeg ville bestemme meg for, men jeg kom til følgende resultat: Enten blir jeg en ateist med alle de konsekvensene det får og erklærer bestemt krig mot kristendommen, eller jeg blir en oppriktig kristen – også med alle konsekvensene som denne beslutningen medfører.

Pass på! Høyspenning!

Du har sikkert en gang lest advarselskiltet på en høyspent mast. Det advares mot å klatre opp i masten fordi det vil medføre livsfare i fall du berører ledningene. Ståltau er riktignok hengt opp på isolatorer, og derfor overføres ingen spenning på selve masten. Men hvis du lager en forbindelse mellom høyspent kabelen og jorden ved å stå på masten og

røre på ledningen, da er det slutten for deg. Eventuelt passer du da i en liten askeurne, fordi du forbrennes sannsynligvis med en gang.

Men de dristige fuglene synes ikke å kunne lese advarselsskiltene fordi de liker å sitte i skarevis på ledningene og mastene. De faller heller ikke døde ned, men de synger bare og er kjempefornøyde og glade. Gjelder naturloven ikke for dem?

Forklaringen er enkel: Så lenge de bare har kontakt med enten en ledning eller masten, er de ikke i fare fordi begge deler er skilt på en sikker måte med en isolator. Problemet oppstår når den spenningsførende kabel og masten forbindes. Derfor oppstår akutt livsfare hvis noen klatrer opp i masten – som har forbindelsen med jorden – og rører på en spenningsførende ledning.

Slik er det med det åndelige livet. Forsøket med å forene kristendom og verden, leder til en åndelig død. Den som vil forene verdens glitrende fristelser med den sanne, energifulle tro, kommer til å gå til grunne. Han klarer ikke å tåle spenningsfeltet. I den sanne kristendommen finnes det ikke noe halvt. Enten alt eller ingenting – slik lyder valget!

Det man ofte kaller kristendom i dag, er bare et navn. Det ser riktignok ut som en tredje mulighet,

men i virkeligheten er det en illusjon. Man lever etter mange religiøse former. I endeløse debatter strir konfesjoner med hverandre om hvilken form som er den beste. Men den sanne tro finner man ikke der.

Den sanne tro er en høyspent ledning: full av energi og ubeskrivelig kraft. Så snart du forsøker å forene den levende tro med verdslighet, blir det livsfarlig for deg.

Jesus uttrykker det slik: "En trell kan ikke tjene to herrer. Han vil hate den ene og elske den andre, eller holde seg til den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene både Gud og Mammon." *Lukas 16,13.*

Her sies det ikke at vi ikke skal tjene Gud og verdslighet fordi det er dårlig, men fordi det ikke fungerer for oss! Den som forsøker det, kommer til å dø åndelig.

Et eksempel på det er Judas, Jesu disippel, som forrådedt ham. På den ene side ville han ikke gi opp sin grådighet, men på den andre side ville han allikevel ha forbindelsen med Jesus. Men dette spenningsfelt kunne han ikke tåle lenge så han hengte seg selv i et tre.

Andre eksempler finner vi hos ungdommer i dag. En bror fortalte meg om to venner som sa akkurat

det samme: ”Jeg vil vel gå den kristne veien, men sakte. Det ene etter det andre.” Umerkelig ble det svært skjebnesvangert for dem: Den første kom til slutt helt under innflytelse av sin verdslige venninne fordi han ikke ville la henne gå. Han forsøkte å ha begge deler, og mistet det evige livet. Den andre var redd for familiens spott og holdt seg mer og mer til verden hvor han ikke lenger hadde noen følelse med åndelige sannheter.

***Man kan ikke få
begge deler!***

En stor katastrofe ledet Israel til en trøstesløs situasjon. I tre og et halvt år hadde det ikke kommet en eneste regndråpe og landet så tilsvarende ut. Overalt var det hungersnød; mennesker og dyr led forferdelig, og man kunne ennå ikke se slutten.

Hele tiden hadde man lett etter Elia som man gjorde ansvarlig for alt dette, men forgjeves. Men nå hadde han plutselig dukket opp. Budskapet spredde seg som en ild: Elia inviterer alle til Karmel-fjellet! De kom fra alle kanter og hele fjellet ble fullt av nysgjerrige.

”Jesabels profeter kommer marsjerende i en imponerende prosesjon. Kongen kommer kledd i sin

drakt og tar plass i forreste rekke blant prestene. Avgudsdyrkerne hilser ham med hyllingsrop. Men innerst inne er prestene engstelige. De har ikke glemt at på grunn av profetens ord har Israels land vært uten dugg og regn i tre og et halvt år. De er overbevist om at det snart vil skje noe fryktelig. De guder som de har satt sin lit til, har ikke kunnet påvise at Elia er en falsk profet. De gjenstandene de har tilbudt, har vist seg merkelig likegyldige til deres ville hyl, deres bønner, tårer og ydmykelser, deres hårreisende seremonier og de endeløse og kostbare ofringer.” E.G. White, *Alfa og Omega*, bind 3, s. 45.

Snart ser alle på Elia fordi de forventer at han vil si noe viktig etter alle årene med tørke. Profeten så først på Herrens ødelagte alter og så på den forventningsfulle folkemengden og ropte med en høy og klar stemme: ”Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Er Herren Gud, så hold dere til ham; og er Ba'al Gud, så hold dere til ham!” 1.Konge 18,21.

”Hvis Ba'al er den levende Gud, så hold dere til ham”, ropte Elia. ”Hvis han kan gi dere regn på den rette tiden, da vil jeg tro at han er en levende Gud. Men hvis Herren er den sanne Gud, så bestem dere med hele hjertet for ham! Dere kan ikke tjene begge. Gjør slutt på halve saker og bestem dere klart!”

Dette rop etter en avgjørelse er i dag like aktuelt som den gangen. Det er oppropet å endelig gjøre alvor av det vi tror. Som sagt: Det finnes bare to muligheter. Et alternativ eksisterer ikke.

Du kan bestemme deg for å la alt skure. Men da kommer du ikke videre. Eller du kan motta innbydelsen og bygge opp en levende forbindelse med Jesus. Det koster litt anstrengelse – det er realistisk – men gevinsten er sikker.

Hvilke av de to muligheter bestemmer du deg for? Aksepterer du innbydelsen til en levende erfaring?

Sitat:

”Vi kan ikke halvveis tilhøre Herren og halvveis tilhøre verden. Vi er Guds barn bare når vi er det helt og fullt.”

E.G.White, *Veien til Kristus*, s. 49.

En *levende* erfaring med Gud

Man kan bare opprette en telefonisk kontakt hvis begge apparatene er koplet sammen via en leverandør. Det er slik at Gud gjør alt for å nå oss, men han er avhengig av at vår telefon fungerer. I denne boken kan du lese hvordan du kan opprette en slik forbindelse.

